



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kotrčové a soudkyň Mgr. Daniely Večerkové a JUDr. Martiny Tvrdkové ve věci

žalobce: **RENCAR PRAHA, a.s.**, IČO 00506397
sídlem Rohanské nábřeží 678/25, 186 00 Praha 8
zastoupený advokátem Mgr. Radkem Pokorným
sídlem Klimentská 1216/46, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, IČO 00005886
sídlem Sokolovská 42/217, 190 00 Praha 9
zastoupený advokátem JUDr. Jaromírem Císařem
sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 00 Praha 4

za účasti vedlejšího účastníka na straně žalobce:
EUROPLAKAT spol. s r.o., IČO 40614832
sídlem Rohanské nábřeží 678/25, 186 00 Praha 8
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Peterkou
sídlem Truhlářská 1104/13, 110 00 Praha 1

o určení existence závazkového vztahu

k odvolání žalobce a vedlejšího účastníka proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 7. května 2025, č.j. 9 C 394/2016-2149

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. o věci samé **potvrzuje**, ve výroku II. o nákladech řízení se mění jen tak, že jejich výše činí 267 392 Kč, jinak se rovněž **potvrzuje**.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. R.

- II. Žalobce a vedlejší účastník na jeho straně jsou povinni zaplatit žalovanému na nákladech odvolacího řízení 10 043 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám advokáta JUDr. Jaromíra Císaře.

Odůvodnění:

1. Shora uvedeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na určení, že mezi žalobcem a žalovaným existuje platný závazkový vztah, jehož konkrétní obsah odpovídá ustanovením obsaženým ve smlouvě o pronájmu ploch pro reklamní činnost mezi účastníky ze dne 31. 1. 1997, ve znění dodatku č. 1 ze dne 30. 10. 1997, dodatku č. 2 ze dne 22. 7. 1997, dodatku č. 3 ze dne 29. 6. 2001, dodatku č. 4 ze dne 30. 12. 2002, dodatku č. 5 ze dne 31. 7. 2003, dodatku č. 6 ze dne 13. 6. 2008, dodatku č. 7 ze dne 1. 4. 2009, konsolidovaného a upraveného úplného znění smlouvy ze dne 19. 10. 2009, dodatku č. 8 ze dne 29. 3. 2011 a dodatku č. 9 ze dne 30. 10. 2013 (výrok I.), žalobci a vedlejšímu účastníkovi na jeho straně uložil povinnost zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši 314 479 Kč, do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám právního zástupce žalovaného JUDr. Jaromíra Císaře, advokáta, s tím, že plněním jednoho z nich zaniká v rozsahu poskytnutého plnění povinnost druhého (výrok II.).
2. Žalobce se žalobou podanou k soudu dne 27. 9. 2016, ve znění jejích doplnění a změn, domáhal určení, že smlouva o pronájmu ploch pro reklamní činnost uzavřená mezi účastníky dne 31. 1. 1997, ve znění dodatků č. 1 až 7, konsolidovaného a upraveného úplného znění smlouvy ze dne 19. 10. 2009 a dodatku č. 8 a 9 je platným právním jednáním, určení, že mezi žalobcem a žalovaným existuje platný závazkový vztah, jehož konkrétní obsah odpovídá ustanovením obsaženým ve smlouvě o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997 ve znění dodatků a konsolidovaného znění, určení, že výpověď konkludentní smlouvy mezi účastníky o pronájmu prostor k reklamě, kterou žalovaný učinil dopisem ze dne 30. 3. 2016, je neplatná.
3. Rozsudkem soudu I. stupně ze dne 6. 9. 2019, č.j. 9 C 394/2016-890 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2020 č.j. 17 Co 134/2020-1072 byla žaloba na určení platnosti smlouvy a na určení neplatnosti výpovědi zamítnuta, zamítavý rozsudek soudu I. stupně, pokud jde o žalobu na určení existence závazkového vztahu, byl zrušen a v tomto rozsahu byla věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, z důvodu, že žalobní požadavek je neurčitý, není z něj zřejmé, určení existence jakého konkrétního právního vztahu mezi účastníky se žalobce domáhá. Soudu I. stupně odvolací soud uložil, aby žalobce postupem dle § 43 o.s.ř. vyzval k opravě a doplnění žaloby. Dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze bylo odmítnuto usnesením Nejvyššího soudu ze dne 11. 5. 2021 č.j. 26 Co 650/2021-1201.
4. Usnesením soudu I. stupně ze dne 17. 8. 2021 č.j. 9 C 394/2016-1240 ve spojení s usnesením Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2022 č.j. 17 Co 323/2021-1359 byla žaloba odmítnuta. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2022 č.j. 26 Cdo 1273/2022-1471 byla obě předcházející usnesení zrušena a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, se závěrem, že žaloba na určení existence závazku v podobě, v jaké byla podána, nebyla postižena vadou spočívající v neurčitém vymezení právního vztahu, jehož určení se žalobkyně domáhá, i přes jisté zavádějící formulace není objektivně vzato pochyb, že žalobkyně v konečném důsledku požadovala, navzdory různým návrhům na znění rozsudečného výroku, stále stejné určení existence téhož závazku, jako v původní žalobě, je pak věcí soudu jakou formulaci výroku svého rozhodnutí zvolí, aby co nejlépe vyjádřil, čeho se žalobkyně určovací žalobou skutečně (z obsahového hlediska) domáhala.
5. Rozsudkem soudu I. stupně ze dne 15. 2. 2023 č.j. 9 C 394/2013-1655 byla zamítnuta žaloba na určení existence platného závazkového vztahu mezi účastníky, jehož konkrétní obsah odpovídá ustanovením obsaženým ve smlouvě o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997 ve znění dodatků a konsolidovaného znění, pro nedostatek naléhavého právního zájmu. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2023 č.j. 17 Co 179/2023-1728 byl rozsudek soudu I. stupně

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, se závěrem, že je dán naléhavý právní zájem na požadovaném určení, odvolací soud nesdílel závěr soudu I. stupně, že naléhavý právní zájem by byl dán jen tehdy, pokud by neprobíhalo žádné jiné soudní řízení mezi účastníky, že určovací žaloba ztratila preventivní charakter a že existence právního vztahu mezi účastníky může být komplexně vyřešena v některém z řízení o žalobě na plnění. Odvolací soud neshledal opodstatněnou argumentaci žalobce, že by ve věci bylo rozhodováno nezákonným soudcem, postavenou na obecných výhradách vůči rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 9 pro rok 2016, konečně žalobci byl i Obvodním soudem pro Prahu 9 podrobně vysvětlen postup při přidělování věcí jednotlivým soudním oddělením. Za nedůvodný měl požadavek žalobce na přikázání věci jinému soudci Obvodního soudu pro Prahu 9 dle ust. § 221 odst. 2 o.s.ř., podmínky pro takový postup neshledal.

6. Předmětem dalšího řízení zůstala žaloba na určení existence platného závazkového vztahu mezi účastníky, tak jak je specifikován ve znění výroku I. nyní napadeného rozsudku.
7. Žalobce tvrdil, že dne 31. 1. 1997 uzavřel s žalovaným smlouvu (také označenou jako původní smlouva či smlouva Rencar) o pronájmu ploch pro reklamní činnost, na základě které mu žalovaný přenechal do užívání specifikované plochy v či na svém majetku, za účelem jejich reklamního využití, tedy k provozování reklamy na reklamních nosičích či k provozování či umístování jiných reklamních zařízení, smlouva byla změněna a doplněna dodatky č. 1 až 7, dne 19. 10. 2009 účastníci uzavřeli konsolidované a upravené úplné znění smlouvy, kterým nahradili dosavadní znění smlouvy, smlouva byla uzavřena na dobu určitou do 30. 6. 2031, následně byly uzavřeny dodatky č. 8 a 9. Po více než 18 letech, kdy byla smlouva Rencar plněna, začal žalovaný její platnost zpochybňovat, z důvodu vad podpisů na původní smlouvě, z důvodu neurčitosti vymezení předmětu smlouvy a z důvodu nedodržení postupů daných koncesním zákonem, vyzval žalobce, aby do 30. 6. 2016 reklamní plochy vyklidil. Žalovaný připustil, že mezi účastníky mohla být uzavřena konkludentní smlouva, tuto písemně vypověděl, žalobce vyzval k vyklizení reklamních ploch vyklidil do 30. 6. 2016, kdy měla skončit výpovědní doba. Dopisem ze dne 26. 8. 2016 žalovaný žalobci sdělil, že na svém názoru o neplatnosti smlouvy Rencar trvá, že reklamní plochy užívá od 1. 7. 2016 bez právního důvodu, dne 7. 9. 2016 žalobce znovu vyzval k jejich vyklizení. Dále uvedl, že i pokud by původní smlouva Rencar byla neplatná, konsolidované znění smlouvy by obstálo jako samostatná smlouva, která původní smlouvu nahradila, argumentoval ve prospěch názoru, že původní smlouva byla řádně podepsána, že předmět nájmu byl ve smlouvě vymezen dostatečně určitě, že se nejednalo o koncesní smlouvu ve smyslu koncesního zákona, dovozoval, že původní smlouva Rencar je smlouvou nájemní, nelze vyloučit, že se jedná o smlouvu pachtovní, posouzení právní povahy smlouvy nemá význam pro určení její platnosti. Dovolával se výkladu smlouvy, který nezakládá neplatnost, shledal jednání žalovaného v rozporu se zásadami poctivého obchodního styku a s dobrými mravy, měl za nepochybné, že smlouva je platným právním jednáním a za vyloučenou existenci konkludentního vztahu mezi účastníky.
8. Vedlejší účastník tvrdil shodně jako žalobce.
9. Žalovaný namítal, že konsolidované znění smlouvy nepředstavuje samostatnou smlouvu. Tvrdil, že smlouva není přičitatelná účastníkům, neboť nebyla podepsána způsobem stanoveným pro jednání statutárních orgánů, že předmět pronájmu byl vymezen neurčitě, tento závěr byl přijat Vrchním soudem v Praze v rozsudku ze dne 16. 6. 2009, č. j. 11 Cmo 25/2009-399, kterým byl potvrzen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2008 č.j. 28 Cm 258/2003-301, že absolutní neplatnost původní smlouvy nelze zhojit dodatky ani konsolidovaným zněním smlouvy, že konsolidované znění smlouvy je neplatné pro rozpor s koncesním zákonem a pro neurčitost předmětu smlouvy, který měl být vymezen v přílohách, ty však nikdy nebyly vyhotoveny. Vyjádřil se k výkladu smluv a k tomu, že nejedná v rozporu s dobrými mravy, ale naopak s péčí řádného hospodáře. Dodal, že z procesní opatrnosti vypověděl případnou nájemní smlouvu uzavřenou konkludentně, přičemž popírá, že ke konkludentnímu uzavření smlouvy došlo.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

10. Žalobce dále uvedl, že lze uvažovat o více způsobech založení závazkového vztahu mezi účastníky, a sice založení stávajícího závazkového vztahu konsolidovanou smlouvou, konkludentně faktickým jednáním stran bezprostředně navazujícím na projev vůle zachycený v konsolidované smlouvě, popřípadě právním jednáním částečně písemným (v podobě konsolidované smlouvy), a částečně konkludentním, v případě, že by konsolidovaná smlouva neměla sama o sobě obstát jako právně platné jednání, založení stávajícího závazkového vztahu původní smlouvou, a to v případě, že by obsah konsolidované smlouvy a související skutkové okolnosti, měly být vykládány tak, že vůlí stran nebylo založit ke dni 19. 10. 2009 mezi účastníky nový závazkový vztah, ale jen upravit závazkový vztah tehdy existující, založení stávajícího závazkového vztahu konkludentně faktickým jednáním stran bezprostředně navazujícím na projev vůle stran zachycený v původní smlouvě, popřípadě právním jednáním částečně písemným (v podobě původní smlouvy), a částečně konkludentním, a to v případě, že by původní smlouva neměla sama o sobě obstát jako právně platné jednání.
11. Žalovaný uvedl, že mezi účastníky řízení nevznikl a ani nemohl vzniknout právní vztah konkludentním způsobem, jehož obsah by odpovídal smlouvě Rencar, neboť zde není srozumění žalobce s neplatností smlouvy Rencar, ani dlouhodobé plnění některých ustanovení neplatné smlouvy nezakládá konkludentní právní poměr v intencích neplatné smlouvy, nebylo prokázáno, že byla projevena relevantním způsobem a oprávněnými osobami vůle účastníků být vázán konkludentně, pokud by vznikl konkludentní či jiný vztah, byl ukončen výpovědí.
12. Soud I. stupně na základě nesporných tvrzení účastníků a po provedeném dokazování vyšel ze zjištění, že žalobce byl založen jako dceřiná společnost žalovaného, na základě smlouvy o úplatném převodu cenných papírů ze dne 29. 6. 2001 se společnost EUROPLAKAT spol. s r.o. stala majoritním vlastníkem žalobce v rozsahu 72 %, žalovaný je nadále minoritním vlastníkem žalobce v rozsahu 28 %. Předmětem podnikání žalobce dle zápisu v obchodním rejstříku je mimo jiné reklamní činnost, ke dni 31. 1. 1997 byl členem představenstva žalobce JUDr. J. K. a B. Ch., způsob jednání za společnost ke dni 31. 1. 1997 byl sjednán tak, že společnost zastupuje a za ní se podepisují předseda a jeden člen představenstva, v případech určených rozhodnutím představenstva podepisují dokument všichni členové, představenstvo může k zastupování v jednotlivých případech pověřit jen jednu osobu – předsedu či místopředsedu, společnost zastupuje a za ní podepisuje dokumenty i výkonný ředitel společnosti, a prokurista. Ke dni 19. 10. 2009 bylo jednání za společnost upraveno tak, že jménem společnosti jedná navenek předseda představenstva nebo člen představenstva ve funkci výkonného ředitele samostatně a místopředseda představenstva a člen představenstva společně, podepisování za společnost se děje tak, že k vytištěné nebo nadepsané firmě společnosti připojí svůj podpis osoby oprávněné jednat jménem společnosti navenek. Zápis v obchodním rejstříku odpovídá stanovám žalobce. Předmětem činnosti žalovaného je dle zápisu v obchodním rejstříku mimo jiné provozování a rozvoj městské hromadné dopravy, jediným akcionářem je Hlavní město Praha, ke dni 31. 1. 1997 byl členem představenstva Ing. M. H., ve funkci místopředsedy představenstva, ke dni 19. 10. 2009 byl členem představenstva Ing. M. D., ve funkci místopředsedy představenstva. Jménem společnosti jedná představenstvo, za představenstvo jedná navenek za společnost společně předseda představenstva a jeden další člen představenstva, nebo společně místopředseda a jeden další člen představenstva. V době od 11. 7. 1991 do 4. 8. 2011 (tj. 31. 1. 1997 a 19. 10. 2009) způsob jednání za společnost byl sjednán tak, že k vytištěnému nebo nadepsanému názvu společnosti připojí svůj podpis předseda představenstva, popř. místopředseda v době nepřítomnosti předsedy a jeden člen představenstva. Podle stanov žalovaného generální ředitel může být členem představenstva a je oprávněn zastupovat společnost v rozsahu stanov a pravomocí delegovaných rozhodnutím, delegace může mít jen formu písemného rozhodnutí.
13. Dne 31. 1. 1997 žalobce a žalovaný uzavřeli smlouvu o pronájmu ploch pro reklamní činnost (dále také jen původní smlouva či smlouva Rencar), smlouvu podepsali za žalobkyni JUDr. J. K., označený jako ředitel společnosti, a za žalovanou Ing. M. H., označený jako generální ředitel. Podle čl. I jsou předmětem smlouvy „plochy využitelné pro instalaci reklamy a reklamních zařízení na

věcech movitých a nemovitých ve vlastnictví DP, a.s.“ Podle čl. II. se žalobce zavázal předmět smlouvy využívat k reklamní činnosti, smlouva byla uzavřena na dobu do 31. 12. 2003 (čl. III.), v článku IV. „Cenové ujednání“ se strany dohodly na ceně nájmu, v odst. 1 písm. a) za pronájem vnitřních ploch tramvají a autobusů ve výši 80 % z částky dle čl. IV odst. 2 smlouvy, v odst. 1 písm. b) za pronájem všech ostatních reklamních ploch, tj. vnějších ploch vozů metra, tramvají a autobusů, reklamních prosvětlených vitrín, reklamních ploch v prostorách metra, a dalších ploch pro maloplošnou a velkoplošnou reklamu ve výši 70 % z částky dle čl. IV odst. 2 smlouvy. Článkem VI. bod 2 se žalobce zavázal zajistit umístění reklamy na vnějších i vnitřních plochách vozů metra, tramvají a autobusů v rozsahu daném provozními a technickými podmínkami, stejně tak postupovat i při využití zastávek a dalších prostor specifikovaných v čl. IV. bod 1. b), c), vybudování dalších ploch k instalaci reklamy a reklamních zařízení vyžadujících stavební povolení, ev. souhlas drážního úřadu, ev. příslušného OÚ, musí být předmětem samostatné smlouvy, pro každou stavbu jednotlivě (čl. IV odst. 4 smlouvy). Žalovaný se zavázal čtvrtletně upřesňovat aktuální přehled vozů, které jsou k dispozici pro reklamní účely (čl. V. bod 4), účinností této smlouvy pozbyly platnost předchozí komisionářské smlouvy včetně dodatků (čl. IX. bod 3).

14. Dne 30. 10. 1997 uzavřeli účastníci dodatek č. 1 ke smlouvě Rencar, který se týkal výstavby nových informačních a reklamních panelů v metru, na základě sdělení k ohlášení stavebních úprav vydaných Magistrátem hl. m. Prahy, odborem dopravy, s tím, že nově instalované informační panely nahrazují stávající informační systém. Dne 22. 9. 1997 byl uzavřen dodatek č. 2 ke smlouvě Rencar, žalobce se zavázal zabezpečit instalaci informačního zařízení „Infoman“ ve stanicích metra Můstek, Václavské náměstí a Staroměstská s tím, že v těchto zařízeních bude bezplatně propagovat a inzerovat informace o městské dopravě v Praze. Dne 29. 6. 2001 byl uzavřen dodatek č. 3 ke smlouvě Rencar, kterým byl upraven předmět smlouvy a cenové ujednání oproti původní smlouvě. Předmětem smlouvy dle dodatku č. 3 byly nemovité věci a movité věci a jejich příslušenství ve vlastnictví žalovaného s právem žalobce k instalaci reklamy a reklamních zařízení, byla upravena platnost smlouvy do 30. 6. 2016, žalovaný uvedl, že uzavřel se společností euro AWK s. r. o. smlouvu o umístění reklamních panelů CLV v pražském metru a zavázal se tuto spolupráci nerozšiřovat. Dne 30. 12. 2002 byl uzavřen dodatek č. 4 ke smlouvě Rencar, kterým bylo dohodnuto snížení celkové částky úhrady za využití reklamních ploch pro r. 2002. Dne 31. 7. 2003 byl uzavřen dodatek č. 5 ke smlouvě Rencar, kterým byl do smlouvy doplněn článek týkající se provozování informačního a bezpečnostního, projekčního systému v síti pražského metra. Dne 13. 6. 2008 byl uzavřen dodatek č. 6 ke smlouvě Rencar, který se týkal vybudování elektro přípojek potřebných k vybudování čekáren, respektive výstavby nových či renovace starých čekáren (přístřešků) na zastávkách MHD v Praze a stanovení úhrady za využití předmětu smlouvy prostřednictvím nových reklamních nosičů odchýlně od čl. IV odst. 1 původní smlouvy. Součástí dodatku č. 6 byla příloha 1, v níž byly uvedeny jednotlivé zastávky. Dne 1. 4. 2009 byl uzavřen dodatek č. 7 ke smlouvě Rencar, kterým byl nově upraven předmět smlouvy, cenové ujednání a provozní reklama.
15. Dne 19. 10. 2009 uzavřel žalobce a žalovaný konsolidované a upravené úplné znění smlouvy, dle preambule smluvní strany „přijímají toto úplné znění smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997 ve znění jejich pozdějších dodatků“. V článku I. odst. 1 byl uveden předmět a účel smlouvy tak, že žalovaný přenechává žalobci veškeré plochy v či na majetku DP Prahy, které jsou způsobilé být reklamním nosičem, jejich příslušenstvím či součástí, není-li dále v této smlouvě stanoveno jinak, jejichž je výlučným a většinovým vlastníkem (lze-li to po něm spravedlivě požadovat), a to za účelem jejich reklamního využití ze strany žalobce, tedy k provozování reklamy v či na reklamních nosičích, či k provozování či umístování jiných reklamních zařízení, nejsou-li jednotlivé movité či nemovité věci ve vlastnictví DP Praha s možností využití k reklamním účelům dohodou smluvních stran vyloučeny, či nevyplývá-li možnost jejich reklamního využití z povahy takovéto plochy či z ustanovení příslušných obecně závazných právních předpisů. V čl. I odst. 2 bylo ujednáno, že reklamní plochou včetně jejího

příslušenství či součásti nebo i jen části, se pro účely této smlouvy rozumí „veškeré plochy v či na vozidlech hromadné přepravy osob provozované DP Praha, tj. metra, tramvají, autobusů, lanové dráhy na Petřín“ s tím, že aktuální úplný seznam DP Praha k 30. 9. 2009 provozovaných dopravních prostředků tvoří přílohu č. 1 této smlouvy. Dále „veškeré plochy na nemovitostech, tj. pozemcích v či na budovách, v či na stavbách, přístupné veřejnosti či vizuálně veřejností vnímatelné“ s tím, že tyto nemovitosti jsou popsány a tvoří přílohu č. 2 této smlouvy. Dále „veškeré plochy staveb a zařízení přístupné či přístupná veřejnosti, či vizuálně veřejností vnímatelné, či která nelze kvalifikovat jako nemovitosti určené například k nástupu či výstupu z dopravních prostředků, čekání na tyto prostředky či jinak veřejností využívaných při přepravě“ a „veškeré plochy ostatních samostatných movitých věcí způsobilé být reklamním nosičem přístupné veřejnosti či vizuálně veřejností vnímatelné“. Dále bylo specifikováno, co je reklamou, reklamním nosičem, co je z aplikace smlouvy výslovně vyloučeno, dále žalovaný přenechal žalobci k reklamnímu využití elektronický, projekční informační systém instalovaný ve vybraných stanicích metra. V čl. I. odst. 7 bylo ujednáno, že veškeré reklamní plochy na majetku DP Praha, který nabude po uzavření této smlouvy, resp. uzavření tohoto úplného znění smlouvy se stanou ke dni nabytí vlastnického práva k takovému majetku ze strany žalovaného předmětem pronájmu či užívání k reklamním účelům ze strany žalobce, a to formou aktualizace přílohy č. 1 a č. 2 k této smlouvě. Článkem II. si smluvní strany rozšířily předmět smlouvy, a to formou výstavby nových či renovace, náhrady starých opotřebovaných čekáren, přístřešků na zastávkách MHD v Praze. Dále se žalobkyně zavázala dle harmonogramu uvedeného v příloze 4 této smlouvy zajistit výstavbu, instalaci a následné provozování 200 ks prosklených čekáren (přístřešků) na zastávkách MHD v hlavním městě Praha, seznam umístění čekáren měl být uveden v příloze č. 7 k této smlouvě. Článek III. bod 1 změnil dobu trvání smlouvy o 15 let, do 30. 6. 2031. Článek IV. měnil cenové ujednání. V čl. V. se žalovaný zavázal čtvrtletně informovat žalobce o aktuálním přehledu vozů a jejich typů, jež jsou k dispozici pro reklamní účely a o všech plánovaných výlukách, omezeních či opravách a úpravách majetku DP Praha, které ovlivňují možnost reklamního využití tohoto majetku DP Praha. V čl. IX si strany ujednaly výhradní povahu práv žalobce dle této smlouvy. V čl. X odst. 5 bylo ujednáno, „že v případě, že by v budoucnu vyšla najevo neplatnost anebo právní neúčinnost této smlouvy či některých jejích ustanovení, považují strany ust. čl. I odst. 6, čl. II. až IX. této smlouvy za samostatnou, zcela určitou smlouvu o výhradní spolupráci při reklamním využití majetku DP Praha ve smyslu ust. § 269 odst. 2 zák. č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník“.

16. Dne 29. 3. 2011 uzavřeli účastníci dodatek č. 8 ke smlouvě Rencar, a ke konsolidovanému znění smlouvy, byly jím přijaty přílohy 4 a 5 ke smlouvě, kterými se upravují technické podmínky umístění reklamy a provozní reklamy v tramvajových vozech a autobusech. V příloze 4 a 5 se žalovaný zavázal předávat žalobci jedenkrát měsíčně seznam tramvajových vozů, které budou předávány na opravu v OT na dobu delší než 48 hodin, respektive autobusů, jedenkrát týdně, respektive předávat jedenkrát týdně aktualizovaný seznam všech svých autobusů. Dne 30. 10. 2013 byl uzavřen dodatek č. 9 ke smlouvě Rencar, kterým bylo dohodnuto zajištění digitalizace reklamy a rozvoje digitální reklamy v pražské hromadné dopravě a vytvoření dlouhodobé strategie digitální reklamy.
17. Dopisem ze dne 30. 3. 2016 žalovaný zaslal žalobci výpověď smlouvy s tím, že smlouva o pronájmu ploch pro reklamní činnost z 31. 1. 1997 a všechny její dodatky, včetně konsolidovaného úplného znění ze dne 30. 10. 2009 jsou absolutně neplatné. Vzhledem k faktickému chování, kdy žalobce využívá movité i nemovité věci ve vlastnictví žalovaného za účelem jejich reklamního využití, DPP z opatrnosti, pokud by byla dovozena existence platné nájemní smlouvy uzavřené konkludentně, vypovídá tuto smlouvu. Dopisem ze dne 18. 4. 2016 žalovaný sdělil žalobci, že setrvává na stanovisku, že uzavřená smlouva o nájmu reklamních ploch je neplatná a požadoval vyklizení reklamních ploch na majetku DPP do 30. 6. 2016.
18. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dne 2. 9. 2009, pod č.j. ÚOHS –S0412/2016/VZ-36760/2016/543/MPR, rozhodl, že žalovaný se dopustil správního deliktu dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 139/2006 Sb., o koncesních smlouvách a koncesním řízení (koncesní zákon), ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

pozdějších předpisů tím, že nedodržel postup stanovený dle § 5 odst. 1 citovaného zákona, když dne 30. 10. 2013 uzavřel s koncesionářem - žalobcem, dodatek č. 9 ke smlouvě Rencar, která je koncesní smlouvou podle § 16 odst. 1 a 2 citovaného zákona s předpokládaným příjmem koncesionáře vyšším než 20 milionů Kč, aniž by tohoto koncesionáře vybral v koncesním řízení, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Žalovaný podal proti rozhodnutí, kterým byla uložena zadavateli pokuta ve výši 1 milion Kč, rozklad. Žalobce podal podnět k přezkumnému řízení a stanovisko navrhovatele ohledně rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 2. 9. 2019.

19. Dle výpovědi P. S. (od roku 2003 předsedy představenstva skupiny JCDecaux, a od té doby působícího ve společnosti žalobce), jednal permanentně s předsedy představenstva žalovaného o tom, jak budou spolupracovat, spolupráce mezi nimi fungovala perfektně na základě smlouvy, která byla považována oběma stranami za platnou. Žalobce měl k dispozici veškerý majetek žalovaného, co se týče možnosti umístování reklamy na tramvajích, autobusech, v metru, na jakémkoliv majetku žalovaného, kromě budovy jeho sídla. V roce 2008 jednal s M. D., předsedou představenstva žalované, o výstavbě 200 autobusových zastávek na majetku žalovaného, a začali jednat o dalších investicích týkajících se metra, zejména o stavbě a přípravě stavby digitální stanice na Národní třídě. Žalobce se dohodl s M. D., generálním ředitelem žalovaného, na uzavření nové smlouvy, konsolidovaného znění smlouvy, neboť žalovaný akceptoval, aby žalobce do jeho majetku investoval. Trvání smlouvy až do roku 2031 bylo navrženo z důvodu chystaných investic do digitalizace 5 až 7 stanic metra.
20. Dle výpovědi M. K. (xxx, v roce 1997 vedoucí xxx, od roku 2000 xxx, od ledna 2020 xxx) řešil záležitosti spojené s instalací reklamy na movitém a nemovitém majetku žalovaného. Před rokem 1997 byly smlouvy podepsané s jednotlivými závody (metro, elektrické závody, autobusy), po roce 1997, či po roce 2009, spolupráce probíhala v tom smyslu, že žalobce může využívat veškerý movitý i nemovitý majetek. Ke schvalování reklamních ploch je třeba rozlišit movitý či nemovitý majetek. Měli k dispozici seznamy vozidel, vytipovali vhodné reklamní plochy, ty projednali s jednotlivými odbory, k tomu dostávali speciální povolení (hasiči, dopravní služba, eskalátorová služba a další). Poté byla reklama předána ke schválení svodné komise žalovaného a ve finále správnímu drážnímu úřadu. Zamítavé stanovisko dostávali, pokud nebyly dodrženy určité technické parametry. Některé typy reklamních ploch mohli udržovat pouze v nočních hodinách, z tohoto důvodu dostávali souhlas se vstupy do depa. Ze strany žalovaného byl pravidelně vydáván souhlas ke vstupům do prostor Dopravního podniku, kdo tam může vstupovat, jak se má chovat, jak má být proškolen. Žalobce pro žalovaného zajišťoval provozní reklamu, žalovaný tiskl reklamu a předával ji žalobci, který ji vylepil, instaloval, demontoval, zaznamenal. Pro provozní reklamu byly vyčleněny určité plochy, pokud došlo k poškození, žalobce zajistil náhradu, opravil nebo vyměnil reklamu a vyúčtoval to žalovanému. Na základě návrhu žalobce strany dospěly k tomu, že v rámci rekonstrukce stanice metra Národní třída navrhli jako součást projektu digitalizaci, a následně navrhli rozšířit digitální reklamu na další stanice. Žalobce má digitální reklamu ve stanici Národní třída a CLV vitríny, které jsou součástí přístřešků, a CLV vitríny umístěné na prodloužení trasy metra A ve stanicích Bořislavka až nemocnice Motol. V současné době žalobce nemá přístup do provozoven a dep, má pouze souhlas k pracím na údržbu a správu reklam, souhlas na údržbu reklamních ploch na prodloužené trase metra A.
21. Dle výpovědi B. Ch. (xxx od roku 2001, předtím pracoval u společnosti xxx, která odkoupila podíl ve společnosti žalobce, nyní xxx) se věnuje financím, smluvnímu jednání, plnění nebo investování, event. projednávání smluv, pokud se připravují. Strany spolu jednaly v roce 2016 o zastávkách a investicích, žalovaný požadoval výstavbu 200 přístřešků. Už před rokem 2009 vyčerpali možnosti využití ploch žalovaného. Nyní jednali o nové strategii. Smlouva až do dodatku č. 7 hovořila o tom, že žalovaný na své náklady pořizuje a udržuje majetek. Nové pravidlo pro budoucnost a rozvoj reklamy a pro investice, měla zajistit nová strategie. V roce 2009 bylo uzavřeno konsolidované znění, čímž strany reagovaly na rozsudek euro AWK, který posuzoval smlouvu do roku 2001, resp.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

dodatku č. 3. Smluvní vztah trval od roku 91 kontinuálně, a průběžně se vyvíjel. Některá ujednání už nebyla aktuální, změnilo se ujednání ohledně CLV ploch. Žalobce měl nadále významně investovat a tvořit svoji obchodní strategii v rámci těchto ploch. Byla dohodnuta exkluzivita. Vyúčtování nájemného probíhala kontinuálně před uzavřením Konsolidovaného znění Smlouvy i po něm. Žalobce žalovanému předkládal přehled vyúčtování, dosažené tržby na plochách Dopravního podniku, jak ukládala smlouva. Tržby se zaznamenávaly na samostatné analytické účty, a ty se vykazaly v rámci vyúčtování, provedlo se vyúčtování odvodů, samostatná sazba byla z přístřešků a z digitální reklamy, a zbytek se vyúčtoval dle původního znění dodatku číslo 3. Tržby, které žalobce realizoval, rozděloval na tramvaje, autobusy a metro. V roce 2009, kdy bylo uzavřeno konsolidované znění smlouvy, vyúčtování bylo provedeno za celý rok na základě konsolidovaného znění smlouvy. Provozní reklama nebyla žalovanému účtována. Opravy reklamních zařízení žalobce fakturoval žalovanému.

22. Dle výpovědi svědka Ing. P. M. (xxx) se s pracovníky žalobce setkával již od roku 1993, neboť všichni sídlili v jedné budově, vždy měla jít veškerá reklama za žalobcem, žalobce měl být výhradním partnerem pro reklamní využívání, jednalo se o veškerou reklamu na movitém i nemovitém majetku Dopravního podniku. Jedinou výjimkou byly velkoplošné obrazovky v metru. Nebyl u žádných obchodních jednání žalobce a žalovaného, u jednání týkajících se uzavírání smluv. Pokud přišel požadavek na novou reklamu v metru, bylo svoláno místní šetření, aby vše bylo ošetřeno z hlediska bezpečnosti cestujících.
23. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 5. 2009 č. j. 11 Cmo 25/2009-399 byl potvrzen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2008, č. j. 28 Cm 258/2003-301, kterým byla zamítnuta žaloba žalobce proti euro AWK s.r.o. o odstranění reklamních nosičů v pražském metru odůvodněná tím, že žalovaná společnost užívá k reklamním účelům majetek, k němuž svědčí právo užívání žalobci na základě smlouvy Rencar, soudy mimo jiné vycházely ze zjištění, že euro AWK s. r. o. instalovala a provozovala reklamu v pražském metru dle smlouvy ze dne 18. 5. 1999.
24. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2025 č. j. 14 Co 547/2024-300 byl potvrzen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 30. 8. 2024 č. j. 7 C 371/2021-264, ve sporu o odstranění reklamních zařízení a reklamních sdělení ze sloupů trakčního vedení a o vzájemné žalobě o strpění užívání sloupů trakčního vedení mezi žalovaným (jako žalobcem) a společností ERFLEX a.s. (jako žalovanou), žalobě o odstranění reklamních zařízení bylo vyhověno, soud dospěl k závěru, že smlouva DPP (smlouva Rencar) i smlouva ERFLEX jsou absolutně neplatné, ve smlouvě Rencar není předmět nájmu jednoznačně identifikován a odlišen od jiných věcí, které předmětem právního vztahu nejsou.
25. Dne 13. 6. 2008 uzavřel žalobce a žalovaný memorandum o budoucí spolupráci - smlouvu o spolupráci při výstavbě čekáren (přístřešků) na zastávkách MHD v Praze, dohodli se, že žalovaný bude vlastníkem staveb základů a elektro přípojek a žalobce bude vlastníkem čekáren. Žalobce vybudoval 89 přístřešků, které provozuje jako své reklamní zařízení, přístřešky se využívají jako přístřešky zastávek tramvají a autobusů. Dne 13. 6. 2008 žalobce převedl do vlastnictví žalovaného informační vitríny ve stanicích metra Prosek, Střížkov a Letňany. Dne 30. 6. 2009 žalobce a žalovaný uzavřeli smlouvu o poskytnutí médií, ve znění dodatků, žalovaný se zavázal žalobci přenechávat za úplatu elektrickou energii pro provoz světelných reklamních panelů ve vyjmenovaných stanicích metra (dodatek č. 2 ze dne 21. 5. 2015).
26. Žalobce využíval dle smlouvy Rencar z roku 1997 a jejích dodatků, včetně konsolidovaného znění smlouvy z roku 2009 plochy v či na majetku žalovaného k reklamním účelům, plochy v či na vozidlech městské hromadné dopravy (metra, tramvají, autobusů, lanové dráhy na Petřín), plochy na nemovitostech, tj. pozemcích v či na budovách, v či na stavbách, plochy staveb a zařízení, prostory k nástupu či výstupu z dopravních prostředků, čekání na tyto prostředky či jinak veřejností využívaných k přepravě, a plochy ostatních samostatných movitých věcí, vhodné pro umístění reklamních sdělení či reklamních zařízení. Pokud se týká vozidel městské hromadné dopravy,

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

umístování reklamy bylo prováděno tak, že žalovaný zasílal žalobci přehled vozidel odstavených pro účely instalování reklamy, umožnil žalobci za tímto účelem vstup do vozoven a dep. Pokud se týká ostatního majetku žalovaného, žalobce vytipoval plochy vhodné pro využití pro reklamní činnost, poté požádal žalovaného o souhlas s umístěním reklamního sdělení či reklamního zařízení, následně žalovaný posuzoval vhodnost umístění reklamního sdělení či reklamního zařízení, ev. technické parametry reklamního zařízení, nakonec uděloval souhlas s umístěním reklamního sdělení či reklamního zařízení. Žalovaný umožnil pracovníkům žalobce vstup do svých prostor, poskytl jim školení. Uvedený postup trval do doby, než žalovaný začal namítat neplatnost smlouvy včetně konsolidovaného znění (v roce 2016), i poté umožňoval žalobci využívat plochy ve svém majetku pro reklamní činnost, byť upozorňoval na neplatnost smlouvy a přestal žalobci poskytovat informace, včetně seznamů vozidel. Žalobce umísťoval reklamní zařízení a reklamní sdělení v pražském metru, uvnitř prostor metra (nástupiště, sloupy, prostory za kolejišti, balustrády, přechody mezi stanicemi, pohyblivé schody, vestibuly), rovněž ve venkovních prostorách stanic metra a ve vozech metra. Žalobce nejprve požádal o souhlas s umístěním reklamního sdělení (např. samolepky, polepy) nebo reklamního zařízení (např. billboardů, panelů), poté žalovaný posuzoval možnost umístění reklamy s ohledem na bezpečnost cestujících a technické parametry, následně vydával souhlas s umístěním reklamy. Z důvodu instalace reklamy, její údržby a odstraňování, žalovaný pracovníkům žalobce umožňoval vstup do areálů a objektů metra, žalovaný informoval žalobce o výlukách kolejí a pohyblivých schodů. Žalobce pro reklamní účely používal panely a plachty, které umísťoval na majetek žalovaného, umísťoval reklamní nosiče na větrací šachty, pro reklamní účely využíval stožáry trakčního vedení.

27. Žalobce odváděl za prodej reklamy na majetku žalovaného na základě smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997 nájemné za roky 2008 až 2022. Dopisem ze dne 8. 2. 2022 žalovaný reagoval na vyúčtování za r. 2021 tak, že se jedná o bezdůvodné obohacení, neboť mezi účastníky neexistuje jakýkoliv závazkový vztah a akceptace plateb nepředstavuje uznání existence závazkového vztahu.
28. V řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 9 C 111/2016 se žalovaný domáhá na žalobci vyklizení věcí - odstranění specifikovaných reklamních zařízení, reklamních nosičů apod.
29. Soud I. stupně vyložil z jakých provedených důkazů vycházel, z jakých nikoli a z jakých důvodů a jaké navržené důkazy a proč neprovedl. Vyslovil závěr o skutkovém stavu, v němž rekapituloval shora uvedená zjištění.
30. Zjištěný skutkový stav soud I. stupně posuzoval po právní stránce. Nejprve se zabýval otázkou platnosti smlouvy uzavřené mezi účastníky, vzhledem k ust. § 3074 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník (o.z.) a uzavření smlouvy před 31.12.2013, věc posuzoval zejména podle zákona č. 40/1964 Sb. občanský zákoník (obč. zák.), účinného do 31.12.2013, dle jeho ust. § 663 a § 37, v rámci právního posouzení průběžně odkazoval na judikaturu Nejvyššího soudu.
31. Dospěl k závěru, že platnost smlouvy je třeba posuzovat v okamžiku jejího uzavření, že zákonný požadavek určitosti a srozumitelnosti právního úkonu není stanoven pouze na ochranu některého z jeho účastníků; vzhledem k obecnému požadavku právní jistoty, jež patří k atributům právního státu, je objektivně v zájmu všech stran právního úkonu, a též v zájmu dotčených třetích osob, aby byla vůle stran projevená v právním úkonu seznatelná. Právní úkon nesplňující požadavek určitosti je absolutně neplatný, stejně jako právní úkon učiněný v rozporu se zásadou, že nikdo nemůže na druhého převést více práv, než sám má, a to pro nemožnost plnění. Tato neplatnost působí přímo ze zákona (ex lege) a od počátku (ex tunc) bez ohledu na to, zda se někdo důvodu neplatnosti dovolal a je nerozhodné, zda došlo k vydání soudního rozhodnutí určujícího, že právní úkon je neplatný. Právní následky takového neprávního úkonu nenastanou, i přesto, že sporný úkon existuje; subjektivní práva a povinnosti podle něj nevzniknou, přičemž není rozhodné, zda účastníci smlouvy o důvodu její neplatnosti věděli, a vadu, jež neplatnost způsobila, nelze dodatečně nikterak

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

následně zhojit, a takový právní úkon nemůže být konvalidován, institut změny závazku pojmově předpokládá, že k němu dochází za trvání stávajícího závazkového stavu. Projev vůle je neurčitý, je-li nejistý jeho obsah, tj. nepodařilo se obsah vůle jednoznačným způsobem stanovit a je nesrozumitelný, jestliže nebylo dosaženo – vadným slovním zprostředkováním – jasného vyjádření této vůle. Neurčitost či nesrozumitelnost právního úkonu předpokládá, že ani jeho výkladem (§ 35 odst. 2 obč. zák., § 266 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, dále jen „obch. zák.“), nelze dospět k nepochybnému poznání, co chtěl účastník projevit. Bezvýhradně však platí, že obsah písemného právního úkonu lze vykládat podle vůle toho, kdo ho učinil, jen za předpokladu, že tvrzená vůle není v rozporu s jazykovým projevem učiněným v písemné formě. Výkladem nelze již učiněný projev vůle dále doplňovat, měnit či dokonce nahrazovat. Je-li obsah právního úkonu zaznamenán písemně, určitost projevu vůle je dána obsahem listiny, na níž je zaznamenán; nestačí, že účastníkům smlouvy je jasné, co je předmětem smlouvy, není-li to poznatelné z textu listiny. Určitost písemného projevu vůle je objektivní kategorií, takový projev vůle by neměl vzbuzovat důvodné pochybnosti o jeho obsahu ani u třetích osob.

32. Účastníci zvolili písemnou formu smlouvy Rencar, pro posouzení určitosti vymezeného předmětu jsou relevantní pouze údaje obsažené přímo v uvedených smlouvách, resp. v jejich přílohách. Smlouva Rencar z roku 1997 neobsahovala konkrétní vymezení předmětu nájmu, předmět nájmu tak jak byl vymezen (plochy využitelné pro instalaci reklamy a reklamních zařízení na věcech movitých a nemovitých ve vlastnictví žalovaného) je zcela neurčitý. Není jasné, o jaké plochy využitelné pro instalaci reklamy a reklamních zařízení se jedná, a není ani jasné, na kterých movitých či nemovitých věcech ve vlastnictví žalovaného se takové plochy mají nacházet. Uvedené plochy, stejně jako věci movité a nemovité, na nichž se mají nacházet, nejsou zcela individuálně vymezeny tak, aby byly nezaměnitelné s jinými plochami, tedy jinými movitými a nemovitými věcmi. Pro třetí osoby předmět smlouvy není vůbec objektivně zjistitelný. I kdyby za této situace byla zjistitelná skutečná vůle stran smlouvy ohledně vymezení jejího předmětu, nekorespondovala by s písemným projevem zachyceným ve smlouvě. Ani výkladem smlouvy by tak nebylo lze dospět k nepochybnému poznání o tom, co bylo předmětem smlouvy. Nejedná se o porušení principu priority výkladu smluv, neboť ten se uplatní pouze tam, kde jsou ve vzájemném konfliktu interpretační alternativy, z nichž jedná zakládá neplatnost smlouvy a druhá nikoliv. Pravidlo priority výkladu nezakládající neplatnost smlouvy se uplatní pouze za předpokladu, že výklad nezakládající neplatnost smlouvy je vůbec možný, tj. že se ještě jedná o výklad ve smyslu zjišťování obsahu právního úkonu, a nikoliv už o nahrazování, měnění či doplňování projevu vůle. Předmět smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997 nebyl vymezen určitě, smlouva je absolutně neplatná, práva a povinnosti dle této smlouvy nevznikly. Vzhledem k tomu, že smlouva o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997 byla vyhodnocena jako absolutně neplatná, nemohla být ani dodatečně měněna, neplatnost spočívající v neurčitosti předmětu původní smlouvy Rencar nemohla být následně dodatečně zhojena ani případným určitým ujednáním o takovém předmětu. Nejen původní smlouva, ale i její dodatky jsou absolutně neplatné.
33. Dále se soud I. stupně zabýval otázkou, zda konsolidované a upravené úplné znění smlouvy ze dne 19. 10. 2009 je platným právním úkonem, na jehož základě stranám vznikla práva a povinnosti. Konsolidované znění smlouvy ze dne 19. 10. 2009 ve své preambuli obsahuje, že smluvní strany přijímají toto úplné znění smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31.1. 1997 ve znění jejich dodatků. Rovněž z čl. X odst. 4 konsolidovaného znění smlouvy vyplývá, že se jedná o novaci závazku dle § 516 obč. zák., avšak nevyplývá z něj, že má dosavadní závazek zaniknout. Rovněž dodatky č. 8 a č. 9 svědčí o tom, že konsolidované znění smlouvy je doplněním či pokračováním smlouvy Rencar, v preambuli dodatku č. 8 je uvedeno „ke smlouvě o pronájmu ploch pro reklamní činnost uzavřené dne 31. 1. 1997, k níž smluvní strany uzavřely konsolidované znění smlouvy dne 19. 10. 2009“, dodatek č. 9 byl uzavřen mj. s tím, že „smluvní strany uzavřely Smlouvu o pronájmu ploch pro reklamní činnost, v konsolidovaném a upraveném znění ze dne 19. 10. 2009“. Z provedeného dokazování vyplývá, že účastníci nezměnili své chování před a po

uzavření konsolidovaného znění smlouvy, ani nedošlo k vyúčtování smlouvy Rencar. Konsolidované znění smlouvy soud I. stupně považoval za další dodatek smlouvy Rencar, která je, jak je uvedeno výše, absolutně neplatná, tudíž ani konsolidovaným zněním smlouvy nemohla být smlouva Rencar dodatečně zhojena. Konsolidované znění smlouvy z roku 2009 jako dodatek smlouvy Rencar, ale i dodatky č. 8 a č. 9 jsou absolutně neplatné.

34. Řešil, zda konsolidované a upravené úplné znění smlouvy ze dne 19. 10. 2009 ob stojí jako samostatné právní jednání, zda mohlo založit nový závazkový vztah mezi účastníky. Dovodil, že i v případě konsolidovaného znění smlouvy jsou pro posouzení určitosti vymezeného předmětu relevantní pouze údaje obsažené přímo v uvedené listině, resp. v jejích přílohách. V konsolidovaném znění smlouvy, v článku I. odstavec 1, byl předmět vymezen pouze jako přenechání ploch, konkrétně veškerých ploch, které jsou způsobilé být reklamním nosičem v či na majetku žalovaného, přičemž ohledně vozidel MHD a nemovitostí měly být vyhotoveny jejich seznamy k 30. 9. 2009, které měly být následně aktualizovány. Takto vymezený předmět smlouvy není vymezen určitě, nelze jej nezaměnit či odlišit od jiných ploch majetku žalovaného, přílohy konsolidovaného znění smlouvy nebyly vyhotoveny. Z Konsolidovaného znění smlouvy není seznatelné, jaké plochy v majetku žalovaného jsou způsobilé být reklamním nosičem, o jaké plochy se jedná, není jasné, v či na kterých movitých či nemovitých věcech ve vlastnictví žalovaného se takové plochy mají nacházet. Uvedené plochy (stejně jako věci movité a nemovité, na nichž se mají nacházet) tak nejsou zcela individuálně vymezeny tak, aby nebyly zaměnitelné s jinými plochami. Přílohy, které měly být součástí konsolidovaného znění smlouvy a které měly specifikovat pronajímané plochy, nebyly vyhotoveny, a aktuální přehledy vozů, které žalovaný zasílal žalobci, je nemohly nahradit. Žalobce nemohl užívat veškeré plochy na majetku žalovaného rovněž proto, že část majetku žalovaného využívala společnost euro AWK, dle smlouvy o využívání jeho majetku k reklamním účelům. Předmět smlouvy nebyl vymezen určitě, Konsolidované znění smlouvy je absolutně neplatné, práva a povinnosti dle této smlouvy nevznikly.
35. Žalovaný namítal neplatnost smlouvy Rencar pro porušení zákona č. 116/1990 Sb., o nájmu a pronájmu nebytových prostor (dále jen „ZNNP“). Soud I. stupně dospěl k závěru, že prostory pražského metra lze považovat za prostory sloužící k provozování obchodní činnosti a poskytování služeb, tedy za nebytové prostory, ohledně těchto prostor měl být zajištěn souhlas obecního úřadu, ten nebyl dán, smlouva Rencar je minimálně ohledně prostor pražského metra neplatná i pro nesplnění požadavku dle § 3 odst. 3 a 4 ZNNP ve znění ke dni 31. 1. 1997.
36. Odmítl argumentaci žalobce, že předmět smlouvy byl stanoven úhrnkem, když definičním znakem „úhrnku“ je absence přesné specifikace jednotlivých součástí souboru, o takový případ se nejedná, majetek žalovaného není věc hromadná, jednotlivé věci movité i nemovité lze označit individuálně podle konkrétních nezaměnitelných znaků.
37. Smlouva o nájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997 není stranám přičitatelná, neboť nebyla podepsána osobami k tomu oprávněnými. Žalobce i žalovaný jsou právnickými osobami, akciovými společnostmi, právnická osoba jedná statutárním orgánem nebo za ni jedná zástupce. Statutárním orgánem akciové společnosti je představenstvo, každý člen představenstva je oprávněn jednak navenek akciové společnosti, neupravují-li stanovy akciové společnosti jiný způsob jednání statutárního orgánu. Smlouva Rencar ze dne 31. 1. 1997 byla za žalobce podepsána JUDr. J. K., toho času členem představenstva a výkonným ředitelem, a za žalovaného byla podepsána Ing. M. H., toho času místopředsedou představenstva a generálním ředitelem. Smlouva Rencar byla podepsána pouze jedním členem představenstva za žalobce a jedním členem představenstva za žalovaného, ačkoliv dle způsobu podepisování uvedeného v obchodním rejstříku při jednání navenek obou společností bylo potřeba podpisů dvou členů představenstva. Žalobce namítal oprávnění jednat za společnost s odkazem na § 15 obch. zák., dle něhož mohou v určitých případech zavazovat společnost členové vyššího managementu samostatně. Podle stanov obou společností členové představenstva mohli vykonávat další funkce, generálního, respektive

výkonného ředitele. Ani jedna ze společností způsob jednání jménem společnosti neupravila tak, že by v případě kumulace funkcí člena statutárního orgánu a člena vyššího managementu mohl výslovně jednat konkrétně určený člen představenstva samostatně. Nález Ústavního soudu I. ÚS 190/2015 v tzv. kauze souběhu funkcí, na danou věc nedopadá, neboť Ústavní soud řešil pouze platnost pracovně právních smluv na výkon funkce a nevyjadřoval se k problematice zastupování společnosti navenek.

38. Konsolidované znění smlouvy nelze považovat za dohodu o narovnání, neboť neobsahuje vypořádání práv a závazků stran, dohodou o narovnání nelze zhojit neplatnost smlouvy.
39. Smlouvu Rencar ve znění dodatku a konsolidovaného znění nelze považovat za rámcovou smlouvu, neboť nebyla prokázána vůle stran sjednat rámcovou smlouvu, ani vůle uzavřít prováděcí smlouvu či existence uzavřené prováděcí smlouvy, prováděcí smlouvu by bylo třeba uzavřít písemně s ohledem na písemnou formu rámcové smlouvy. Rámcová smlouva nevyvolává samostatně právní účinky.
40. Při posouzení, zda se v případě konsolidovaného znění jedná o koncesní smlouvu podle koncesního zákona, je soud je vázán rozhodnutím ÚOHS ze dne 2. 9. 2016 č. j. ÚOHS-S0412/20216/VS-36760/2016/543/MPR, podle kterého při uzavírání dodatku č. 9 ke smlouvě o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997 nebyl dodržen postup dle koncesního zákona (§ 16 odst. 1 a 2 koncesního zákona), neboť se jedná o veřejnou listinu. Podle koncesního zákona se musí postupovat i v případě podstatné změny koncesní smlouvy, za podstatnou změnu smlouvy lze označit i konsolidované znění smlouvy, neboť se jím měnila délka doby trvání o 15 let a cenová ujednání. Uzavřel, že konsolidované znění smlouvy bylo uzavřeno bez předchozího souhlasu Ministerstva financí, a je proto neplatné i dle § 30 koncesního zákona.
41. Soud I. stupně smlouvu Rencar posoudil jako smlouvu nájemní (§ 663 obč. zák.), nikoli jako smlouvu nepojmenovanou (§ 269 odst. 2 obch. zák.), když žalobce jako nájemce užíval plochy na majetku žalovaného, umíst'oval zde reklamní zařízení a reklamní sdělení, měl poskytnuté plochy ve své dispozici.
42. Dále soud I. stupně řešil, zda mezi žalobcem a žalovaným mohl vzniknout platný závazkový vztah na základě následného konkludentního jednání, případně částečně na základě písemné smlouvy a na základě následného konkludentního jednání. Dospěl k závěru, že i v případě konkludentní smlouvy je pojmovou náležitostí smlouvy určitost předmětu plnění, pro vznik nájmu konkludentním způsobem je zapotřebí vůle obou zúčastněných stran a existence najisto postavených zákonných náležitostí. Z provedeného odkazování není zřejmé, že by si strany byly kdykoliv vědomy konkrétního seznamu všech ploch na majetku žalovaného, stranám nebyl znám určitý okamžik uzavření takové smlouvy a konečný výčet ploch na majetku žalovaného, které jsou užívány a tvoří tak předmět smlouvy. Z výsledků dokazování nelze zjistit předmět nájmu, vůli uzavřít smlouvu konkludentním způsobem žalovaný jednoznačně odmítá, ani skutečnost, že žalobce hradil žalovanému nájemné za užívání ploch na majetku žalovaného, nesvědčí o založení právního vztahu konkludentním způsobem. Pokud by měl vzniknout konkludentní vztah v intencích smlouvy Rencar či konsolidovaného znění smlouvy, potom ze smlouvy Rencar či konsolidovaného znění nevyplývá projev vůle účastníků vymezit předmět smlouvy následně konkludentním jednáním, v konsolidovaném znění smlouvy naopak strany projevily vůli předmět smlouvy vymezit, a to v jeho přílohách. Závazkový vztah ohledně nebytových prostor pražského metra, které lze považovat za nebytové prostory, k němuž byla vyžadována písemná forma a souhlas obecního úřadu, nemohl vzniknout konkludentním způsobem. Konsolidované znění smlouvy bylo uzavíráno za účinnosti koncesního zákona, žalovaný je veřejným zadavatelem, dle koncesního zákona byly splněny další znaky koncesní smlouvy, tudíž smlouva by musela být písemná, konkludentní vztah dle konsolidovaného znění nemohl vzniknout.

43. Soud I. stupně uzavřel, že mezi žalobcem a žalovaným neexistuje platný závazkový vztah, neboť písemně uzavřená smlouva o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997 je absolutně neplatná ve smyslu ustanovení § 37 odst. 1 obč. zák., uzavřením dodatků či uzavřením konsolidovaného znění smlouvy nedošlo ke zhojení této vady, samotné konsolidované a upravené úplné znění smlouvy ze dne 19. 10. 2009 trpí toutéž vadou, je absolutně neplatné ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák., neboť vymezení předmětu není určité. Rovněž mezi nimi nevznikl platný závazkový vztah na základě následného konkludentního jednání, když nebyla splněna podstatná náležitost smlouvy, a to určitost předmětu plnění. Smlouva Rencar i konsolidované znění smlouvy byly shledány absolutně neplatnými, mezi stranami nevznikl závazkový vztah konkludentním způsobem, nemohl mezi stranami vzniknout platný závazkový vztah částečně na základě písemné smlouvy a částečně na základě konkludentního jednání. Dodal, že i v případě, že by mezi účastníky byl uzavřen konkludentní smluvní vztah, jednalo by se o závazkový vztah na dobu neurčitou s možností jeho výpovědi bez uvedení důvodu s výpovědní dobou, tedy nikoliv do 30. 6. 2031, výpověď konkludentní smlouvy, kterou žalovaný učinil dopisem ze dne 30. 3. 2016 byla žalobci doručena, konkludentní vztah by byl vypovězen. Mezi žalobcem a žalovaným byly po celou dobu jejich spolupráce pouze vztahy faktické, byly jimi uzavírány pouze smlouvy *ad hoc*, vždy až na základě dohody o určité ploše na určitém majetku žalovaného pro reklamní zařízení či reklamní sdělení.
44. O nákladech řízení rozhodl soud I. stupně podle 142 odst. 1 o.s.ř., jejich náhradu přiznal úspěšnému žalovanému, jejich rozsah a výši specifikoval podle vyhlášky č. 177/1996 Sb.
45. Rozsudek napadl žalobce a vedlejší účastník na jeho straně včasným odvoláním.
46. Žalobce shrnul dosavadní průběh řízení, poukázal na majetkovou propojenost a společnou historii účastníků, uvedl, že žalovaný založil žalobce v roce 1990 jako dceřinou společnost, v roce 1997 byla uzavřena původní smlouva za účelem zvýšení výnosů z reklamního využití majetku žalovaného, v roce 2009 byla uzavřena konsolidovaná smlouva za účelem mimo jiné snazší orientace ve smlouvě včetně dodatků, postavení vzájemných práv a povinností najisto, za účelem předejití zpochybnění platnosti smlouvy ze strany třetích subjektů. V roce 2015 začal žalovaný zpochybňovat ekonomickou výhodnost smlouvy Rencar a v roce 2016 její platnost, po 19 letech bezproblémové spolupráce.
47. Namítal, že soud I. stupně celou věc posoudil přepjatě formalisticky, nezohlednil skutečnou vůli účastníků a jejich následné chování, že původní smlouva je dostatečně určitá a obстоjí jako platná smlouva *sui generis*, že původní smlouva je přičitatelná smluvním stranám, byla podepsána v souladu se stanovami (v případě žalobce i se způsobem jednání zapsaným v obchodním rejstříku), že na smlouvu Rencar nelze aplikovat ZNNP, plochy, které byly přenechány žalobci k užívání nenaplňují definiční znaky nebytového prostoru, že konsolidovaná smlouva není pouhým dodatkem původní smlouvy Rencar, ale obстоjí jako samostatná smlouva způsobila platně založit závazkový vztah, že konsolidovaná smlouva je dostatečně určitá, v přílohách č. 1 a 2 neměl být vymezen její předmět, přílohy měly pouze evidenční povahu, že konsolidovaná smlouva není smlouvou koncesní dle koncesního zákona, soud není vázán rozhodnutím ÚOHS, žalobce nebyl účastníkem daného řízení a nemohl tak uplatnit své námitky, i kdyby měla být původní a konsolidovaná smlouva neplatná, mezi účastníky byl založen smluvní závazkový vztah na základě konkludentního jednání.
48. Rovněž namítal, že soud I. stupně nezjistil dostatečně skutkový stav, neboť nepřihlédl k jeho tvrzením, nevypořádal se s veškerou uplatněnou argumentací, neprovedl všechny navržené důkazy, nevyjádřil se podrobně k veškeré judikatuře, na níž bylo odkazováno. Napadený rozsudek měl za nepřezkoumatelný, vnitřně rozporný, a nezákonný, neboť soud I. stupně byl nesprávně obsazen. Za zásadní vadu rozsudku považoval nesprávné právní posouzení věci. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu dovozoval přehnaně formalistický postup soudu I. stupně, nedodržení principu spravedlnosti a legitimního očekávání.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

49. Namítal, že žalovaný jako majoritní akcionář žalobce uzavíral původní smlouvu „sám se sebou“, to se projevilo v obsahu smlouvy, kdy nepovažoval za nutné detailně specifikovat předmět smlouvy, který byl oběma smluvním stranám znám z předchozí spolupráce, k uzavření konsolidovaného znění smlouvy došlo v reakci na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 6. 2009 č.j. 11 Cm 25/2009-399, v němž bylo dovozeno, že smlouva Rencar je neplatná pro neurčité vymezení předmětu nájmu, konsolidovaným zněním smlouvy účastníci hodlali postavit své vzájemné smluvní vztahy najisto, aby o platnosti smlouvy nebylo do budoucna pochyb. Účastníci podle smlouvy i podle jejího konsolidovaného znění řadu let postupovali. Poukazoval na skutečnou vůli účastníků mít exkluzivní smluvní vztah ohledně reklamního využití veškerého majetku žalovaného, závěr soudu I. stupně o tom, že se jednalo o vztah faktický měl za mylný. Dovolával se judikatury a odborné literatury týkající se výkladu smluv, zejména priority výkladu, který nezakládá neplatnost smlouvy, měl za to, že soud I. stupně takový výklad smlouvy, projevu vůle smluvních stran dle § 35 obč. zák. a dle § 266 obch. zák., neprovedl, závěr o neurčitosti smlouvy učinil jen na základě jejího písemného znění, že by měla být respektována úprava § 3030 o.z.
50. Tvrdil, že v původní smlouvě bylo vymezení předmětu dostatečně určité, jde o smlouvu nepovinně písemnou a pro její platnost postačuje subjektivní určitost předmětu, není vyžadována určitost objektivní, jinak řečeno stačí, je-li účastníkům smlouvy jasné co je jejím předmětem, a to bylo v dané věci splněno, o čemž svědčí mimo jiné následné chování smluvních stran. Smlouva Rencar, ani konsolidovaná smlouva, není klasickou nájemní smlouvou, kdy pronajímatel přenechává nájemci za úplaty věc, aby ji dočasně užíval nebo z ní bral i užitky, předmětem smlouvy Rencar i konsolidované smlouvy jsou toliko plochy na majetku žalovaného, nikoli majetek žalovaného jako takový, není objektivně možné, aby žalovaný předal plochy na svém majetku do užívání, žalovaný na základě smlouvy Rencar neodevzdal žalobci všechny plochy na svém majetku do detence, jen poskytl žalobci oprávnění tyto plochy reklamně využívat, žalobce je pouze oprávněn na plochy umisťovat reklamní sdělení, fakticky tyto plochy neovládá, záleží na žalobci jaké konkrétní plochy skutečně reklamně využije, jedná se o mnohohrstevný a exkluzivní vztah. Zdůraznil, že se nedovolává výkladu projevu vůle stran, který by byl v rozporu s jazykovým projevem v původní, potažmo konsolidované smlouvě, ale že jím tvrzená vůle stran neodporuje písemnému vyjádření původní smlouvy. Skutečnou vůli stran bylo učinit předmětem původní smlouvy veškeré reklamní plochy na veškerém majetku žalovaného. Výkladem smlouvy lze dospět k závěru, co je jejím předmětem, nedochází k dotváření vůle stran. Původní smlouva byla účastníky podepsána bezvadně a je jím přičitatelná, stanovy žalovaného připouštěly, aby za něj činil samostatně právní úkony generální ředitel a bylo to také vzhledem k pracovnímu zařazení obvyklé, za žalobce potom byla smlouva podepsána v souladu se stanovami i zápisem v obchodním rejstříku. I kdyby původní smlouva nebyla podepsána oprávněnými osobami, byla by stranám přičitatelná, neboť mnoho let nebyla stranami zpochybněna a na jejím základě bylo plněno, krom toho se žalovaný nemůže dovolávat nepřičitatelnosti původní smlouvy žalobci. Soud I. stupně nesprávně dovodil, že reklamní plochy v prostorách metra jsou nebytovými prostorami ve smyslu ZNNP, když reklamní plocha nenaplňuje definiční znaky nebytového prostoru, tudíž k uzavření původní smlouvy nebylo třeba souhlasu obecního úřadu a původní smlouva není neplatná pro rozpor se ZNNP.
51. Původní smlouva není neplatným právním jednáním, mohla být měněna dodatky a případně i konsolidovaným zněním smlouvy, i kdyby původní smlouva byla neplatná, neznamená to automaticky i neplatnost konsolidovaného znění, neboť z něj vyplývá vůle smluvních stran sjednotit do budoucna úpravu vzájemných práv a povinností v jediném dokumentu, odstranit případné pochybnosti či vady původní smlouvy. Konsolidovaná smlouva odkázala na § 570 obč. zák. upravující privativní novaci, konsolidovanou smlouvu by bylo možno považovat i za dohodu o narovnání dle § 585 obč. zák. I kdyby původní smlouva byla absolutně neplatná a nemohla být zrušena cestou privativní novace či narovnání, pak by konsolidovaná smlouva mezi účastníky vytvořila nový samostatný právní vztah. Konsolidovaná smlouva nemá charakter dodatku k původní smlouvě, ob stojí sama o sobě. Stejně i původní smlouva od okamžiku uzavření dodatku

č. 3, jímž byla napravena potenciální nepřičitatelnost i neurčitost původní smlouvy, založila do budoucna mezi účastníky platný právní poměr. Kdyby původní smlouva byla neplatná, nebylo by možno ji konvalidovat cestou dodatků, okamžikem sjednání dodatku (konsolidovaného znění) by však mohl platný právní poměr vzniknout. Strany spolu kontinuálně jednaly před i po uzavření konsolidovaného znění smlouvy, to však nevylučuje, že měly v úmyslu založit konsolidovaným zněním smlouvy nový právní vztah. I konsolidované znění smlouvy bylo nepovinně písemné, i zde stejně jako u původní smlouvy, platí že je důležité, zda je jeho obsah určitý pro smluvní strany, vůle stran při sjednávání nepovinně písemné smlouvy nemusí být v celém rozsahu zachycena v textu listiny, to ještě neznamená neurčitost takového (ne zcela písemně zachyceného) projevu vůle. Konsolidované znění smlouvy je co do vymezení předmětu nejen subjektivně, ale také objektivně určité, zejména při důsledné aplikaci výkladových pravidel. Konsolidovaná smlouva není smlouvou nájemní, jejím předmětem je obsáhlý a různorodý majetek žalovaného, který se v čase měnil, detailní a vyčerpávající specifikace majetku žalovaného a reklamních ploch by byla komplikovaná, účastníci i vzhledem k předchozí spolupráci nepovažovali za nutné detailní specifikaci provádět. Povaha práv žalobce dle konsolidovaného znění smlouvy byla výhradní, žalovaný se zavázal neuzavírat smlouvy s třetími osobami za účelem reklamního využití ploch na svém majetku, předmětem smlouvy byly veškeré plochy na veškerém majetku žalovaného s výjimkou ploch výslovně vyloučených. V každém okamžiku bylo objektivně určitelné, jaký majetek je ve vlastnictví žalovaného a co je předmětem smlouvy. Znění konsolidované smlouvy mělo za cíl umožnit žalobci a jeho klientům hledat nové možnosti reklamního využití majetku žalovaného. Přílohy č. 1 a 2 ke konsolidované smlouvě měly toliko zachytit (pro evidenční účely) aktuální stav vozového parku žalovaného a listy vlastnictví ohledně jeho nemovitostí, nikoli specifikovat předmět smlouvy. Vypracování příloh, včetně jejich aktualizace, bylo nepraktické, účastníci proto postupovali v zavedené praxi, kdy žalovaný žalobci zasílal aktuální přehledy majetku (tramvají a autobusů) u něhož docházelo k častým změnám, ostatně přílohy se měly vztahovat jen k části majetku žalovaného, nevztahovaly se např. na stavby, které nelze kvalifikovat jako nemovitosti, na samostatné movité věci. Zasílání aktuálních přehledů majetku představuje konkludentní změnu konsolidované smlouvy. Již gramatický výklad konsolidované smlouvy dovoluje přijmout závěr, že předmět smlouvy byl vymezen dostatečně určitě. Konsolidovaná smlouva navazovala na původní smlouvu, v době jejího uzavření byl stav reklamně využitelného majetku žalovaného účastníkům znám, z praktického hlediska nemělo dojít uzavřením konsolidovaného znění smlouvy k žádné kvalitativní změně ve vztahu mezi účastníky.

52. Pokud soud I. stupně odkazoval na rozsudek ERFLEX (Městský soud v Praze sp. zn. 14 Co 547/2024) ten se zabýval jen platností původní smlouvy, nikoli konsolidovaného znění. Smlouvu s euroAWK s.r.o. na využití majetku k reklamním účelům uzavřel žalovaný v roce 1999, před uzavřením konsolidované smlouvy, tím porušil povinnosti ze smluvního vztahu s žalobcem a v konsolidovaném znění se zavázal tuto spolupráci s euroAWK ukončit, toto nikterak nezpochybňuje určitost předmětu ve vztahu mezi účastníky. I pokud by byla konsolidovaná smlouva neplatná, strany se dohodly na tom, že mezi sebou budou mít smlouvu o výhradní spolupráci při reklamním využití majetku žalovaného. Nikdy neuváděl, že by předmětem smlouvy Rencar měla být věc hromadná, tvrdil, že předmět konsolidované smlouvy byl vymezen jako jednoznačně určený/určitelný soubor věcí. Konsolidovanou smlouvu lze vnímat jako dohodu o narovnání sporných či pochybných práv smluvních stran. Závěr soudu I. stupně o neplatnosti konsolidovaného znění smlouvy pro rozpor s koncesním zákonem je nesprávný, pokud by konsolidovaná smlouva měla povahu smlouvy nájemní, je vyloučeno, aby byla smlouvou koncesní, soud není vázán rozhodnutím ÚOHS, žalobce nebyl účastníkem tohoto správního řízení, a tudíž argumentaci proti závěrům ÚOHS může vznášet v tomto řízení. ÚOHS se zabýval jen okolnostmi týkajícími se dodatku č. 9, nikoli okolnostmi, které tu byly v době uzavření konsolidované smlouvy, konsolidovaná smlouva nemá koncesní povahu, znaky koncesní smlouvy nenaplnuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

53. Nesouhlasil se závěrem soudu I. stupně, že mezi účastníky nedošlo k uzavření smluvního vztahu konkludentně, s ohledem na dlouhodobé chování stran nelze pochybovat o tom, že vůlí stran bylo mezi sebou založit pevný a stabilní právní poměr nikoli si jen tak bez právní relevance poskytovat faktické plnění. Za mylný měl názor, že si strany nebyly vědomy, co tvoří předmět závazkového vztahu, když účastníci v době uzavření původní smlouvy, konsolidované smlouvy, případně v době konkludentního jednání, dobře věděly, jaký má být předmět a obsah závazkového vztahu.
54. Tvrdil, že pokud některá jeho skutková tvrzení chyběla či nebyla prokázána, měl být poučen dle § 118a o.s.ř. Soudu I. stupně vytýkal nedostatečně zjištěný skutkový stav, zejména pokud jde o zjištění skutečné vůle účastníků, rozpory v odůvodnění rozsudku, nesprávnou interpretaci konsolidované smlouvy, nehodnocení nemravnosti počínání žalovaného při zpochybnění smluv. V obsáhlém odvolání prezentované názory opakoval, průběžně odkazoval na stanovisko prof. B., které si nechal vypracovat, a na judikaturu Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Rovněž namítal, že ve věci bylo rozhodnuto nezákonným soudcem, neboť systém přidělování věcí byl v rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 9 pro rok 2016 netransparentně nastaven. Za nesprávný měl také výrok II. rozsudku soudu I. stupně o nákladech řízení, z důvodu, že žalobci byly přiznány odměny za nahlížení do spisu v nepřiměřeném počtu, za nahlížení do spisu dne 27. 1. 2021 byla přiznána odměna dvakrát. Navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl změněn tak, aby žalobě bylo vyhověno, aby mu byla přiznána náhrada nákladů za řízení před soudy obou stupňů, případně, aby rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.
55. Vedlejší účastník v odvolání namítal, že rozsudek soudu I. stupně je nesprávný, neboť ani původní ani konsolidovaná smlouva nejsou smlouvou nájemní, ale smlouvou sui generis o exkluzivní spolupráci při reklamním využívání ploch na veškerém majetku žalovaného, s výjimkami, taková byla vůle a praxe smluvních stran, tyto smlouvy je třeba posuzovat optikou obč. zák. i obch. zák. Původní smlouva není neplatná dle § 37 odst. 1 obč. zák., předmět v ní byl vymezen dostatečně určitě, strany podle ní bez problémů postupovaly. I kdyby byla původní smlouva neplatná, konsolidovaná smlouva ob stojí jako samostatná smlouva, nelze ji vnímat jako pouhý dodatek k původní smlouvě, konsolidovaná smlouva by sice nemohla zpětně zhojit vady smlouvy původní, ale mohla by zkonstituovat smluvní vztah mezi účastníky do budoucna. Konsolidovaná smlouva není neplatná, její předmět byl dostatečně určitě vymezen, přílohy č. 1 a 2 měly pouze evidenční a orientační význam, neměly specifikovat předmět smlouvy. Prostory metra, které jsou předmětem původní i konsolidované smlouvy, tj. dvojrozměrné plochy na zdech, podlahách, sloupech apod., nelze považovat za nebytové prostory ve smyslu zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor, nebylo třeba před uzavřením původní smlouvy získat souhlas obecního úřadu. Původní smlouva je stranám přičitatelná, byla podepsána v souladu se stanovami a způsobem v praxi stran běžným a standardním. Konsolidovanou smlouvu je možno považovat za dohodu o narovnání, původní i konsolidovanou smlouvu je možno považovat za rámcovou smlouvu a využití každé jednotlivé reklamní plochy za uzavření dílčí prováděcí smlouvy. Konsolidovaná smlouva není koncesní smlouvou dle koncesního zákona, nebylo třeba před jejím uzavřením získat souhlas ministerstva financí. Soud není vázán rozhodnutím ÚOHS, mezi účastníky mohl vzniknout platný právní vztah částečně písemně a částečně konkludentně, nemohl být ukončen výpovědí žalovaného, neboť vůlí účastníků bylo mít smluvní vztah do 30. 6. 2031. V podrobnostech se vedlejší účastník připojil k odvolání žalobce. Navrhl, aby rozsudek soudu I. stupně byl změněn tak, aby žalobě bylo vyhověno, případně aby byl zrušen a věc byla vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení.
56. Žalovaný ve vyjádření k odvolání žalobce naopak trval na potvrzení napadeného rozsudku pro jeho věcnou správnost. Poukazoval na související soudní spory, v nichž byla dovozena absolutní neplatnost sporné smlouvy (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 2. 2009 sp. zn. 11 Cmo 25/2009, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2025 sp. zn. 14 Co 547/2024). Vyjadřoval se k jednotlivým odvolacím důvodům vzneseným žalobcem a souhlasil se závěry soudu I. stupně. Měl za to, že soud I. stupně správně vyložil tvrzení žalobce o údajné skutečné vůli, a jelikož výklad vedoucí k platnosti smlouvy nebyl možný, dospěl ke správnému závěru o neplatnosti

původní smlouvy. Z provedeného dokazování nevyplynulo, že by účastníkům bylo v době sepsání původní smlouvy jasné, jaké plochy jsou reklamně způsobilé a na jakém konkrétním majetku žalovaného. Naopak z provedených výsledků vyplynulo, že reklamně využitelné plochy byly vytipovány až po uzavření smlouvy, následně probíhala určitá komunikace, která někdy skončila umístěním a někdy i neumístěním reklamy. Závěr soudu I. stupně, že nebylo prokázáno ani z provedených důkazů ohledně následného chování účastníků, že by si kdykoli byli vědomi konkrétní množiny ploch, které měly tvořit předmět smlouvy, ob stojí. Předmět smlouvy nebyl určitě vymezen, konečně i z výpovědi Ing. S. vyplynulo, že termín reklamní plocha je termínem neostrým, jeho význam je v místě a čase proměnlivý a záleží na pohledu inzerenta. Sporná smlouva je dle jeho názoru povinně písemná, s ohledem na nájem prostor metra, jako nebytového prostoru a povinnou písemnost koncesní smlouvy. Podle judikatury platí, že je-li obsah právního úkonu zaznamenán písemně, určitost projevu vůle je dána obsahem listiny, na níž je zaznamenán, nestačí je-li účastníkům smlouvy jasné, co je předmětem smlouvy, není-li to poznatelné z textu listiny. Obsah písemného úkonu lze vykládat podle projevu vůle toho kdo ho učinil, jen za předpokladu, že tvrzená vůle není v rozporu s jazykovým vyjádřením. Správný je závěr soudu I. stupně, že sporná smlouva by naplňovala znaky smlouvy nájemní. Setrval na názoru, že původní smlouva nebyla podepsána v souladu se způsobem podepisování uvedeným v obchodním rejstříku, že za účastníky nemohl samostatně jednat člen statutárního orgánu v pozici ředitele, že jednání je stranám nepřičitatelné, přičemž se nejedná o neplatnost, že prostory metra se posuzují jako nebytové prostory a že k platnému uzavření původní smlouvy bylo třeba, pod sankcí neplatnosti, souhlasu obecního úřadu. Měl za správný závěr, že konsolidované znění smlouvy nepředstavuje privativní novaci, je dodatkem k původní smlouvě, přičemž dodatek nemůže zhojit neplatnost původní smlouvy. Pokud by na konsolidované znění smlouvy bylo nahlíženo jako na samostatnou smlouvu, potom je postiženo stejnou vadou neurčitosti předmětu jako původní smlouva, její předmět byl vymezen obdobně neurčitým souslovím reklamně způsobilé plochy a krom toho absentují smlouvou předvídané přílohy. Obhajoval závěr, že konsolidované znění smlouvy je neplatné pro nedodržení podmínek koncesního zákona, že soud I. stupně je vázán rozhodnutím ÚOHS. Popíral vznik smluvního vztahu mezi účastníky konkludentně, s tím, že při neurčitosti smlouvy nemohl vzniknout konkludentní vztah v jejích parametrech, trpěl by stejnou vadou neurčitosti předmětu jako smlouva. Krom toho nemožnost vzniku konkludentního vztahu vyplývá z absence srozumění žalobce s neplatností smlouvy. Měl za o, že soud I. stupně provedl v podstatě všechny důkazy navržené žalobcem a pokud nějaké důkazy neprovedl (např. výsledky svědků), tak ty nebyly navrženy k prokázání skutečné vůle stran, ale např. k podání podnětu k ÚOHS. Považoval za nepřipadnou argumentaci žalobce, že se soud I. stupně podrobně nevyjádřil ke všem dílčím tvrzením a zjištěním ze všech důkazů, kterých bylo provedeno více než 600. Rozsudek soudu I. stupně neměl za nepřezkoumatelný, když nepřezkoumatelnost je založena na nemožnosti se proti rozsudku bránit odvoláním, a k otázce údajně nezákonného soudce se již vyjádřil odvolací soud v rozhodnutí ze dne 14. 9. 2023. Stanovisko prof. JUDr. J. B., CSc. z roku 2021 měl za nerozhodné i s ohledem na skutečnost, že prof. B. vypracoval v roce 2016 stanovisko na totožné téma i pro žalovaného, s rozdílnými závěry. Výši nákladů řízení měl za správně vypočtenou.

57. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného co do obsahu zopakoval svoji argumentaci uplatněnou před soudem I. stupně a obsaženou v odvolání.
58. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo dle ust. § 212 a § 212a odst. 1, 5 o.s.ř., zopakoval dokazování sdělením podstatného obsahu původní smlouvy Rencar z 31. 1. 1997, dodatků 1 až 7, konsolidovaného znění smlouvy z 19. 10. 2009, dodatků 8, 9, rozhodnutí ÚOHS z 2. 9. 2016 a rozhodnutí předsedy ÚOHS z 25. 11. 2016 a dospěl k závěru, že odvolání nejsou důvodná.
59. Soud I. stupně zjistil dostatečně skutkový stav, na jehož základě bylo možno ve věci rozhodnout, a který se stal podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu. Věc správně posoudil po právní stránce a odkázal na příslušnou judikaturu zejména Nejvyššího soudu.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

60. Odůvodnění napadeného rozsudku vyhovuje požadavkům ust. § 157 odst. 2 o.s.ř., soud I. stupně své skutkové i právní závěry srozumitelně vyložil, není žádných pochyb o tom, proč rozhodl tak, jak je uvedeno ve výročích rozsudku. Ostatně přezkoumatelnost rozsudku se poměřuje tím, zda odvolatel byl schopen formulovat odvolací námitky, zda bylo pro účastníky nepochybné jak a proč bylo soudem rozhodnuto (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22.2.2017 sp. zn. 21 Co 1484/2016).
61. Žalobce se domáhá určení, že mezi účastníky existuje platný závazkový vztah, jehož konkrétní obsah odpovídá ustanovením obsaženým ve smlouvě o pronájmu ploch pro reklamní činnost mezi účastníky ze dne 31. 1. 1997, ve znění dodatků č. 1 až 7, konsolidovaného a upraveného úplného znění smlouvy ze dne 19. 10. 2009, ve znění dodatků č. 8 a 9. Jeho argumentaci je možno stručně shrnout tak, že původní smlouva Rencar byla platně uzavřena, stranami řádně podepsána, stranám smlouvy byl znám její obsah a předmět smlouvy byl určité vymezen, případná nejasnost či vada vymezení předmětu smlouvy byla odstraněna uzavřením dodatku č. 3 a následně uzavřením konsolidovaného znění smlouvy. Pokud by původní smlouva byla neplatná pro neurčitost předmětu, potom konsolidované znění smlouvy ob stojí jako samostatná smlouva, která založila smluvní vztah mezi účastníky, netrpí vadou neurčitosti vymezení předmětu a pokud by konsolidované znění smlouvy bylo pro neurčitost předmětu neplatné, potom byl smluvní vztah mezi účastníky uzavřen konkludentně, v intencích uvedených smluv, vzhledem k tomu, že účastníci bez problémů spolupracovali po dobu mnoha let, že jejich vůlí bylo uzavřít platnou smlouvu a s ohledem na předchozí i následné jednání nelze mít za to, že by jejich vzájemná spolupráce byla na bázi faktické, nikoli smluvní. Zdůraznil, že žalobce byl založen jako dceřiná společnost žalovaného, že vůlí stran bylo, aby žalobce pro žalovaného exkluzivně zajišťoval umístění reklamy na veškerém majetku žalovaného, který byl stranám známý. Žalovaný uzavření smluvního vztahu popíral, pro neurčitost ujednání o tom na jakém jeho majetku má být reklama umístěna, a vznášel další důvody neplatnosti smluv (původní i konsolidovaného znění) jako např. nutnost souhlasu obecního úřadu s uzavřením povinné písemné původní smlouvy podle zákona o nájmu a podnájmu nebytových prostor, nedodržení podmínek koncesního zákona v případě konsolidovaného znění smlouvy a jejího dodatku č. 9.
62. Soud I. stupně dospěl k závěru, že původní smlouva je pro neurčitost vymezení jejího předmětu absolutně neplatná, tuto neplatnost nebylo možno zhojit uzavřením dodatků, konsolidované znění smlouvy, pokud by na ně bylo nahlíženo jako na smlouvu samostatnou je rovněž neplatné pro neurčitost vymezení předmětu a stejnou vadou by trpělo i uzavření smlouvy konkludentně, k uzavření konkludentní smlouvy nebyla vůle účastníků. Ani výkladem smluv, projevu vůle účastníků, předcházejícího a následného chování nelze dospět k nepochybnému poznání co bylo předmětem smlouvy. Účastníci sice dlouhodobě spolupracovali, ovšem nikoli na smluvním základě, ale na základě faktickém.
63. Předmět původní smlouvy byl vymezen v čl. I. tak, že předmětem smlouvy jsou plochy využitelné pro instalaci reklamy a reklamních zařízení na věcech movitých a nemovitých ve vlastnictví DP, a.s. V čl. IV. nazvaném cenové ujednání se hovoří o ceně za předmět nájmu, o ceně za pronájem vnitřních ploch tramvají a autobusů (odst. 1 písm. a)), o ceně za pronájem všech ostatních reklamních ploch tj. vnějších ploch vozů metra, tramvají a autobusů, reklamních prosvětlených vitrín, reklamních ploch v prostorách metra a dalších reklamních ploch pro maloplošnou a velkoplošnou reklamu (odst. 1 písm. b)).
64. Dodatkem č. 1 byla ujednána výstavba nových informačních panelů v metru, dodatkem č. 2 byla ujednána instalace informačního zařízení INFOMAN. Dodatkem č. 3 byl čl. I. původní smlouvy nahrazen novým, v němž byl nově specifikován předmět a účel smlouvy tak, že žalovaný přenechává k užívání žalobci pro reklamní účely nemovité a movité věci, jejich příslušenství či součásti, které vlastní, s právem žalobce k instalaci reklamy a reklamních zařízení na těchto věcech nejsou-li jednotlivé věci touto smlouvou z možnosti použití k instalaci reklamy vyloučeny, či

nevyplývá-li nemožnost jejich použití k umístění reklamy z povahy jednotlivé věci či z ustanovení právních předpisů a žalobce tyto nemovité a movité věci k užívání přijímá. Bylo uvedeno, co se zejména rozumí věcí nemovitou a movitou (dopravní prostředky sloužící k hromadné přepravě osob, nemovitosti přístupné veřejnosti či vizuálně veřejností vnímatelné, stavby, které nelze definovat jako nemovitosti a ostatní movité věci vhodné k umístění reklamy přístupné veřejnosti či vizuálně veřejností vnímatelné), bylo stanoveno co se zejména rozumí reklamou, reklamním nosičem. Bylo stanoveno jaké věci jsou z aplikace smlouvy vyloučeny. Byla upravena platnost smlouvy do 30. 6. 2016. Byl nahrazen čl. IV. smlouvy novým cenovým ujednáním. V čl. VIII. smluvní strany prohlásily, že do 31. 12. 2001 uzavřou nové znění smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost uzavřené 31. 1. 1997 ve znění dodatků, tak, aby dohoda zachovala principy, rozsah, podmínky a účel stávající smlouvy a byla ke dni podpisu plně v souladu s právním řádem ČR, v rámci přípravy smlouvy bude provedena inventura reklamních ploch a stanovení jejich množství a kritérií pro určení kvality. Dodatkem č. 4 byla snížena úhrada za využití reklamních ploch pro rok 2002. Dodatkem č. 5 bylo sjednáno provozování informačního a bezpečnostního projekčního systému v síti pražského metra. Dodatkem č. 6 byla dohodnuta výstavba přístřešků na zastávkách MHD. Dodatkem č. 7 byl doplněn předmět smlouvy, změněno ujednání o úhradách, ujednáno, že technické podmínky umístění reklamy na vozidlech budou upřesněny v přílohách.

65. V konsolidovaném a upraveném úplném znění smlouvy ze dne 31. 1. 1997 ve znění dodatků strany uvedly, že vzhledem k dlouhodobému trvání smlouvy, množství dodatků a příloh, dosaženému rozvoji reklamní činnosti, změnám a rozvoji majetku žalovaného, který je využitelný k reklamní činnosti, v zájmu snazší orientace, porozumění a výkladu jednotlivých ustanovení smlouvy, najisto postavení vzájemných práv a povinností, pro případ výkladových rozporů, nejasností či jiných při uzavírání smlouvy nepředpokládaných skutečností, uzavírají toto úplné znění smlouvy o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997 ve znění dodatků. V čl. I byl předmět a účel smlouvy uveden tak, že žalovaný přenechává žalobci plochy v či na majetku DP Praha, které jsou způsobilé být reklamním nosičem, jejich příslušenstvím či součástí, není-li dále v této smlouvě stanoveno jinak, jejichž je výlučným a většinovým vlastníkem (lze-li to po něm spravedlivě požadovat), a to za účelem jejich reklamního využití ze strany žalobce, tedy k provozování reklamy v či na reklamních nosičích, či k provozování či umísťování jiných reklamních zařízení, nejsou-li jednotlivé movité či nemovité věci ve vlastnictví DP Praha s možností využití k reklamním účelům dohodou smluvních stran vyloučeny, či nevyplyvá-li možnost jejich reklamního využití z povahy takovéto plochy či z ustanovení příslušných obecně závazných právních předpisů. Bylo ujednáno, že reklamní plochou včetně jejího příslušenství či součástí nebo i jen části, se pro účely této smlouvy rozumí „veškeré plochy v či na vozidlech hromadné přepravy osob provozované DP Praha, tj. metra, tramvají, autobusů, lanové dráhy na Petřín“ s tím, že aktuální úplný seznam DP Praha k 30. 9. 2009 provozovaných dopravních prostředků tvoří přílohu č. 1 této smlouvy. Dále „veškeré plochy na nemovitostech, tj. pozemcích v či na budovách, v či na stavbách, přístupné veřejnosti či vizuálně veřejností vnímatelné“ s tím, že přehled listů vlastnictví, dle údajů z katastru nemovitostí ke dni 8.10.2009, na kterých jsou tyto nemovitosti popsány tvoří přílohu č. 2 této smlouvy. Dále „veškeré plochy staveb a zařízení přístupné či přístupná veřejnosti, či vizuálně veřejností vnímatelné, které či která nelze kvalifikovat jako nemovitosti, určené například k nástupu či výstupu z dopravních prostředků, čekání na tyto prostředky či jinak veřejností využívaných při přepravě“ a „veškeré plochy ostatních samostatných movitých věcí způsobilé být reklamním nosičem přístupné veřejnosti či vizuálně veřejností vnímatelné“. Bylo specifikováno, co se zejména rozumí reklamou, reklamním nosičem, co je z aplikace smlouvy výslovně vyloučeno, dále žalovaný přenechal žalobci k reklamnímu využití elektronický, projekční informační systém instalovaný ve vybraných stanicích metra. Bylo ujednáno, že veškeré reklamní plochy na majetku DP Praha, který nabude po uzavření této smlouvy, resp. uzavření tohoto úplného znění smlouvy se stanou ke dni nabytí vlastnického práva k takovému majetku ze strany žalovaného předmětem pronájmu či užívání k reklamním účelům ze strany žalobce, a to formou aktualizace přílohy č. 1 a č. 2 k této smlouvě. Článkem II. si smluvní strany rozšířily předmět smlouvy, formou výstavby nových či renovace, náhrady starých

opotřebovaných čekáren, přístřešků na zastávkách MHD v Praze. Žalobce se zavázal dle harmonogramu uvedeného v příloze 4 této smlouvy zajistit výstavbu, instalaci a následné provozování 200 ks prosklených čekáren (přístřešků) na zastávkách MHD v hlavním městě Praha, seznam umístění čekáren měl být uveden v příloze č. 7 k této smlouvě. Článek III. bod 1 měnil dobu trvání smlouvy do 30. 6. 2031. Článek IV. měnil cenové ujednání. V čl. V. se žalovaný mimo jiné zavázal čtvrtletně informovat žalobce o aktuálním přehledu vozů a jejich typů, jež jsou k dispozici pro reklamní účely a o všech plánovaných výlukách, omezeních či opravách a úpravách majetku DP Praha, které ovlivňují možnost reklamního využití tohoto majetku DP Praha. V čl. IX si strany ujednaly výhradní povahu práv žalobce dle této smlouvy. Dle čl. X tato smlouva nabyla účinnosti dnem 1. 2. 1997, strany prohlásily, že tato smlouva ve znění v jakém ji podepisují tvoří úplný obsah vzájemných práv a povinností závazků a pohledávek, které smluvním stranám vyplývají ze smlouvy ze dne 31. 1. 1997, ve znění dodatků, že v případě rozporů mezi jednotlivými ustanoveními tohoto úplného znění a smlouvy ze dne 31. 1. 1997 ve smyslu § 570 obč. zák. ustanovení tohoto znění smlouvy nahrazují, mění a doplňují ustanovení této smlouvy ve znění před uzavřením tohoto úplného znění smlouvy, v případě výkladových obtíží či nejasností mají přednost ustanovení tohoto úplného znění smlouvy. V případě, že by v budoucnu vyšla najevo neplatnost anebo právní neúčinnost této smlouvy či některých jejích ustanovení, považují strany ust. čl. I odst. 6, čl. II. až IX. této smlouvy za samostatnou, zcela určitou smlouvu o výhradní spolupráci při reklamním využití majetku DP Praha ve smyslu ust. § 269 odst. 2 zák. č. 513/1991 Sb. obchodní zákoník“.

66. Dodatkem č. 8 ke smlouvě uzavřené dne 31. 1. 1997, k níž strany uzavřely konsolidované znění strany přijaly přílohy č. 4 a 5, kterými se upravují technické podmínky umístění reklamy a provozní reklamy v tramvajích a autobusech. Dodatkem č. 9 strany konstatovaly, že uzavřely smlouvu o pronájmu ploch pro reklamní činnost ze dne 31. 1. 1997, v konsolidovaném a upraveném znění ze dne 19. 10. 2009, a sjednaly digitalizaci reklamy.
67. Podle ust. § 35 odst. 2 obč. zák. právní úkony vyjádřené slovy je třeba vykládat nejenom podle jejich jazykového vyjádření, ale zejména též podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem.
68. Podle ust. § 266 obch. zák. projev vůle se vykládá podle úmyslu jednající osoby, jestliže tento úmysl byl straně, které je projev vůle určen, znám nebo jí musel být znám (odst. 1). V případech, kdy projev vůle nelze vyložit podle odstavce 1, vykládá se projev vůle podle významu, který by mu zpravidla přikládala osoba v postavení osoby, které byl projev vůle určen. Výrazy používané v obchodním styku se vykládají podle významu, který se jim zpravidla v tomto styku přikládá (odst. 2). Při výkladu vůle podle odstavců 1 a 2 se vezme náležitý zřetel ke všem okolnostem souvisejícím s projevem vůle, včetně jednání o uzavření smlouvy a praxe, kterou strany mezi sebou zavedly, jakož i následného chování stran, pokud to připouští povaha věcí (odst. 3).
69. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29.5.2012 sp. zn. 21 Cdo 1138/2011 vznikne-li pochybnost o obsahu právního úkonu z hlediska jeho určitosti nebo srozumitelnosti, je třeba se pokusit pomocí výkladu právního úkonu o odstranění takové nejasnosti. Podle ustálené judikatury soudů výklad právního úkonu může směřovat jen k objasnění toho, co v něm bylo skutečně projevmeno, a vůle jednajícího se při výkladu právního úkonu vyjádřeného slovy uplatní, jen není-li v rozporu s jazykovým projevem; uvedené však neznamená, že by se mělo lpět jen na doslovném významu použitých výrazů, neboť smyslem výkladu je zjištění skutečného záměru jednajícího v projevu vůle. Tato pravidla se použijí i při výkladu písemného právního úkonu, včetně takového, který lze platně učinit jen písemně. Teprve v případě, že nejasnost právního úkonu nelze odstranit ani pomocí výkladu projevu vůle, je právní úkon neplatný. Pomocí výkladu právního úkonu přitom není dovoleno měnit smysl a obsah jinak jasného právního úkonu (srov. rovněž odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 2. 12. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1467/2004, uveřejněné ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod poř. č. 37, ročník 2005), ani nelze

"nahrazovat" nebo "doplňovat" vůli, kterou jednající v rozhodné době neměl nebo kterou sice měl, ale kterou neprojevil (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 14. 10. 1996, sp. zn. 3 Cdon 946/96, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek roč. 1997, pod č. 29). Takto musí soud postupovat i tehdy, interpretují-li účastníci ve svých přednesech či výpovědích v průběhu řízení projev vůle odlišným způsobem. Taková situace neznamená, že obsah projevené vůle nelze zjistit, neboť zájmy a postoje účastníků v průběhu soudního řízení již nemusejí odpovídat jejich původní vůli, kterou projeví. Jde tedy o to, aby obsah projevu vůle, který jednající učinil, byl vyložen v souladu se stavem, který existoval v době, kdy byl učiněn. Při výkladu projevu vůle nelze ulpívat pouze na doslovném významu použitých výrazů; současně je třeba pečlivě přihlížet ke všem okolnostem, za kterých bylo slovní nebo jiné vyjádření učiněno, a významné je i to, jak bylo vyjádření pochopeno tím, komu byl projev vůle určen.

70. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2019 sp. zn. 23 Cdo 802/2017 jsou-li pochybnosti o obsahu právního úkonu, zjišťuje se jeho obsah za použití pravidel stanovených obecně pro soukromoprávní vztahy v § 35 odst. 2, 3 obč. zák. a pro obchodní závazkové vztahy speciálně v § 266 obch. zák. Jazykové vyjádření právního úkonu zachycené ve smlouvě musí být nejprve vykládáno prostředky gramatickými (z hlediska možného významu jednotlivých použitých pojmů), logickými (z hlediska vzájemné návaznosti použitých pojmů) či systematickými (z hlediska řazení pojmů ve struktuře celého právního úkonu). Kromě toho je třeba posoudit, jaká byla skutečná vůle stran v okamžiku uzavírání smlouvy, přičemž podmínkou pro přihlídnutí k vůli účastníků je to, aby nebyla v rozporu s tím, co plyne z jazykového vyjádření úkonu. Text smlouvy je prvotním přiblížením se k významu smlouvy, který si chtěli její účastníci svým jednáním stanovit. Doslovný výklad textu smlouvy může, ale nemusí být v souladu s vůlí jednajících stran. Směřuje-li vůle smluvních stran k jinému významu a podaří-li se vůli účastníků procesem hodnocení skutkových a právních otázek ozřejmit, má shodná vůle účastníků smlouvy přednost před doslovným významem textu jimi formulované smlouvy. Vůli je nutno dovozovat z vnějších okolností spojených s podpisem a realizací smluvního vztahu, zejména z okolností spojených s podpisem smlouvy a následným jednáním účastníků po podpisu smlouvy.
71. Podle ust. § 37 odst. 1 obč. zák. právní úkon musí být učiněn svobodně a vážně, určitě a srozumitelně; jinak je neplatný.
72. Odvolací soud na základě skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně, i po zopakování dokazování shora uvedenými listinami, souhlasí se závěrem soudu I. stupně o absolutní neplatnosti původní smlouvy Rencar podle § 37 odst. 1 obč. zák. Smlouva Rencar je co do vymezení předmětu neurčitá a to tak, že tuto neurčitost nelze zhojit výkladem, neboť výkladem at' už dle ust. § 35 odst. 2 obč. zák. či dle ust. § 266 obch. zák. nelze doplňovat vůli, kterou účastníci neměli, nebo kterou měli, ale neprojeví. Pokud smluvní strany zvolily písemnou formu smlouvy jsou pro posouzení určitosti vymezení předmětu smlouvy relevantní údaje uvedené ve smlouvě. Ve smlouvě Rencar byl předmět vymezen jako plochy využitelné pro instalaci reklamy a reklamních zařízení na věcech movitých a nemovitých ve vlastnictví DP, a.s., nebylo uvedeno, že by se mělo jednat o veškeré plochy na všech movitých a nemovitých věcech žalovaného, nebylo ani specifikováno, na jakých konkrétních věcech by měla být reklama umístěna, stejně jako nebylo vysvětleno, co se rozumí plochou využitelnou pro instalaci reklamy, přičemž ani čl. IV. odst. 1 nebyla tato nejasnost odstraněna. Pokud žalobce tvrdí, že skutečnou vůlí stran bylo učinit předmětem původní smlouvy veškeré reklamní plochy na veškerém majetku žalovaného, potom taková vůle stran v původní smlouvě Rencar projevena nebyla, a kdyby soud výkladem dovodil tak, jak žalobce požaduje, potom by předmět smlouvy oproti projevené vůli účastníků nepřipustně nahradil – rozšířil. Vzhledem k obsáhlosti a různorodosti majetku žalovaného nelze ani výkladem dovodit, aniž by došlo k doplnění, změně či nahrazení projevené vůle účastníků, na jakém majetku žalovaného by měla být reklama umístěna. Pokud jde o jednání předcházející uzavření původní smlouvy, sám žalobce uvedl, že v důsledku toho, že smlouva byla uzavřena mezi žalovaným a žalobcem jako dceřinou společností, při jejím uzavření strany nepovažovaly za nutné detailně specifikovat předmět

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

smlouvy, k tomu je třeba podotknout, že předmět byl vymezen natolik obecně, že se o nějaké specifikaci nedá hovořit. Soud I. stupně vyslechl účastníky i svědky k otázce vzájemné spolupráce účastníků, především z výpovědi M. K. a P. M. vyplynulo, že panovalo obecné povědomí, že veškerou reklamu na veškerém majetku žalovaného bude provádět žalobce, nicméně taková vůle nebyla do písemně uzavřené smlouvy vtělena. Krom toho nutno uvést, že umístění reklamy na veškerý majetek žalovaného by ani nebylo možné, neboť by to v mnoha případech bylo technicky či z bezpečnostních důvodů neproveditelné. Pokud jde o následné chování účastníků, jejich vzájemná spolupráce neprobíhala tak, že by žalobce umisťoval sám od sebe z titulu uzavřené smlouvy reklamu na majetek žalovaného, ale ze strany žalobce docházelo k vytipování konkrétních objektů k umístění reklamy, potom probíhal ze strany žalovaného schvalovací proces, jehož výsledkem mohl být souhlas, ale také nesouhlas s umístěním reklamy. Ani z následného jednání tedy nelze dovodit, že by plochy na majetku žalovaného, které jsou vhodné pro reklamu byly v době uzavření původní smlouvy účastníkům známy. Odvolací soud nezpochybňuje, že účastníci měli vůli uzavřít smluvní vztah, jinak by ani nepřikročili k uzavření smlouvy ze dne 31. 1. 1997, nicméně neurčitost jejího předmětu způsobila, že původní smlouva je absolutně neplatná, tedy spolupracovali na základě domnělého smluvního vztahu, který se ukázal jako neexistující.

73. Absolutně neplatnou smlouvu nelze dodatečně zhojit dodatky.
74. Účastníci uzavřeli dne 19. 10. 2009 konsolidované znění smlouvy. Konsolidované znění znamená sloučení původního znění smlouvy s pozdějšími změnami, opravami a dodatky do jednoho dokumentu, tak, aby v určitém časovém okamžiku strany smlouvy věděly, jak smlouva po všech změnách a dodatcích vypadá, a tak tomu bylo i v dané věci. Pokud účastníci v rámci konsolidovaného znění provedli ať už formulační či jiné dílčí změny původní smlouvy, odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně konsolidované znění smlouvy považuje maximálně za dodatek původní smlouvy, nikoli smlouvu novou. V konsolidovaném znění smlouvy účastníci neprojevili vůli uzavřít smlouvu novou, naopak opakovaně uváděli odkazy na smlouvu původní, např. že přijímají úplné znění původní smlouvy včetně dodatků, že smlouva nabyla účinnosti 1. 2. 1997, že jde o úplný obsah práv a povinností plynoucích z původní smlouvy. Pokud v čl. X. odst. 4 uvedli odkaz na ust. § 570 obč. zák. v tom smyslu, že v případě rozporů v ustanoveních původní smlouvy a v konsolidovaném znění, platí dle tohoto zákonného ustanovení znění uvedené v konsolidované smlouvě, nelze hovořit o privativní novaci. Privativní novace dle ust. § 570 obč. zák. znamená, že se dosavadní závazek nahrazuje závazkem novým, dosavadní závazek zaniká. Zánik původního závazku z konsolidovaného znění smlouvy nevyplývá a konečně platí, že nelze uzavřít dohodu o privativní novaci, jestliže je původní závazek absolutně neplatný, novace se nemůže týkat závazku absolutně neplatného nebo závazku, který již zanikl (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22. 6. 2004 sp. zn. 29 Odo 1019/2003). Konsolidovaným zněním smlouvy tedy žádný nový závazek mezi účastníky nevznikl a původní smlouva jím nemohla být zhojena. Pokud se v souvislosti s čl. X odst. 4 konsolidovaného znění smlouvy žalobce dovolával dohody o narovnání (§ 585 obč. zák.), potom se z textu tohoto článku dá usoudit pouze tolik, že se účastníci shodli na přednosti formulací v konsolidovaném znění oproti smlouvě původní. Nelze však dovodit, že by konsolidované znění smlouvy mělo představovat dohodu o narovnání spočívající v tom, že by zanikl předchozí závazek a vznikl nový, případně, že by vznikl nový závazek při neexistenci závazku předcházejícího.
75. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že smluvní vztah mezi účastníky nevznikl konkludentně. Účastníci měli vůli uzavřít smluvní vztah v písemné formě, žalobce tvrdí, že dle původní smlouvy platný závazek vznikl a v tomto duchu se domáhá i určení (že existuje platný závazkový vztah, jehož obsah odpovídá ustanovením obsaženým v původní smlouvě ve znění dodatků a konsolidovaného znění), jestliže je původní smlouva absolutně neplatná pro neurčitost předmětu, nemůže platně existovat konkludentně uzavřený vztah jehož obsah odpovídá písemně vyhotovenému původnímu znění smlouvy.

76. Odvolací soud nepovažuje konsolidované znění smlouvy za novou smlouvu, kterou by byl mezi účastníky založen smluvní závazkový vztah, nicméně i kdyby posuzoval konsolidovanou smlouvu jako smlouvu samostatnou, souhlasí se závěrem soudu I. stupně, že ani v této konsolidované smlouvě nebyl předmět dostatečně vymezen, již z toho důvodu, že v čl. I. konsolidovaného znění smlouvy měl být předmět nájmu specifikován přílohami, které nebyly vyhotoveny. Argumentaci žalobce, že přílohy měly jen evidenční charakter a nikoli specifikovat předmět smlouvy, neshledává odvolací soud opodstatněnou, konečně v konsolidovaném znění smlouvy je počítáno i s aktualizací příloh, pro určení předmětu pronájmu, v případě nově nabytého majetku žalovaným (čl. I. odst. 7).
77. Vychází-li odvolací soud z toho, že původní smlouva Rencar je absolutně neplatná dle § 37 odst. 1 obč. zák. a tato neplatnost nemohla být zhojena ani dodatky, ani konsolidovaným zněním smlouvy, je další argumentace o neplatnosti at' už původní smlouvy či konsolidovaného znění, z dalších důvodů, pro rozhodnutí irelevantní.
78. Nicméně pro úplnost odvolací soud uvádí, že nesouhlasí se závěrem soudu I. stupně, že původní smlouva je neplatná pro rozpor se zákonem o nájmu a podnájmu nebytových prostor (č. 116/1990 Sb.). Zde dává za pravdu žalobci, že předmětem nájmu měly být plochy v či na majetku žalovaného, tyto plochy, byť v metru, neodpovídají definici nebytových prostor dle § 1 zák. č. 116/1990 Sb., tudíž na ně tento zákon nemohl dopadat, a souhlas obecního úřadu k pronájmu ploch nebyl nutný, jeho nedostatek neplatnost původní smlouvy nezpůsobil. Pro rozhodnutí této věci není třeba se zabývat otázkou, zda konsolidované znění smlouvy mělo charakter smlouvy koncesní dle koncesního zákona. Soud je vázán rozhodnutím ÚOHS ze dne 2. 9. 2016, kterým bylo rozhodnuto, že se žalovaný dopustil správního deliktu, když při uzavírání dodatku č. 9 nedodržel postup stanovený koncesním zákonem. Oprávnění civilního soudu posuzovat jako předběžné otázky, jejichž řešení přísluší jinému orgánu, je v § 135 odst. 2 o.s.ř. omezeno pouze tím, že pokud již o takových otázkách jiný orgán rozhodl, soud z jeho rozhodnutí vychází, v případě, že jiný orgán o otázkách, jejichž vyřešení je nezbytné pro posouzení oprávněnosti žaloby, dosud nerozhodl, oprávnění soudu k jejich řešení v § 135 odst. 2 o. s. ř. omezeno není (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2023 sp. zn. 23 Cdo 1051/2022). Nepřičitatelnost jednání společnosti z důvodu, že nebyl dodržen zapsaný způsob jednání, neznamená ani absolutní, ani relativní neplatnost právního úkonu, společnost může takový úkon dodatečně schválit (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24.8.2020 sp. zn. 27 Cdo 760/2019), právo uplatnit výhradu nevázanosti úkonem učiněným osobou, která k tomu neměla oprávnění, svědčí pouze osobě, [za](#) kterou byl tento úkon učiněn (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 22.3.2017 sp. zn. 23 Cdo 3983/2016), což v dané věci znamená, že se žalovaný nemůže domáhat nepřičitatelnosti právního úkonu žalobci, z jehož strany ostatně (na rozdíl od žalovaného) byla původní smlouva podepsána v souladu se stanovami i se zápisem v obchodním rejstříku. Ust. § 3030 zákona č. 89/2012 Sb. občanský zákoník (o.z.) se v dané věci neuplatní, neumožňuje aplikaci § 1 až § 14 o.z. na právní vztahy vzniklé do 31.12.2013. Pokud se v průběhu řízení projeví úvahy o tom, že původní smlouva by měla být smlouvou rámcovou, nutno zopakovat závěr soudu I. stupně, že rámcová smlouva závazkový vztah nezakládá, pohledávky a závazky smluvních stran z ní nevznikají (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 28. 6. 2011 sp. zn. 32 Cdo 24/2010).
79. Soud I. stupně smlouvy posuzoval podle ust. § 663 obč. zák. tedy dle obecné úpravy nájemního vztahu, dle názoru odvolacího soudu případně, jde o zákonné ustanovení nejbližší tvrzenému právnímu vztahu (§ 491 odst. 2 obč. zák.), dle tohoto ustanovení může být předmětem nájmu i příslušenství či součást věci, konečně i dle účastníků se mělo jednat o nájem/pronájem reklamních ploch na majetku žalovaného. Při neurčitém předmětu smlouvy lze jen stěží usuzovat na to, jaká konkrétní nominátní smlouva ve smyslu § 51 obč. zák., § 269 odst. 2 obch. zák. měla být uzavřena.
80. Žalobce se dovolával takového výkladu smlouvy, který by vedl k závěru o její platnosti, nikoli neplatnosti, tzv. pravidlo priority výkladu nezakládajícího neplatnost smlouvy. Takový výklad je však možný jen tam, kde jsou ve vzájemném konfliktu interpretační alternativy, z nichž jedna

zakládá neplatnost smlouvy a druhá nikoliv (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2016 sp. zn. 33 Co 4937/2015), taková situace však v souzené věci nenastala.

81. K otázce, zda věc byla projednána a rozhodnuta zákonným soudcem, se odvolací soud vyjádřil již v rozhodnutí ze dne 14. 9. 2023 č.j. 17 Co 179/2023-1728, od závěrů tam uvedených nemá důvod se odchýlit. Věc byla rozhodující soudkyni přidělena dle rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 9 pro rok 2016, nesouhlas žalobce s tím, jak byl rozvrh práce nastaven, na tom nemůže nic změnit. Odvolací soud rovněž poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2002 sp. zn. III. ÚS 711/01, v němž byl vysloven názor: Ústavní imperativ, dle něhož "nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci" (čl. 38 odst. 1 al. 1 Listiny základních práv a svobod), je ochranou především proti libovolnému či účelovému obsazení jednatelského soudu ad hoc, a nelze jej zaměňovat za procesní prostředek, jímž by mělo být ex post zvráceno již vydané rozhodnutí. Lze proto na účastníkovi soudního řízení požadovat, aby námitku porušení ústavní ochrany, plynoucí ze zásady o zákonném soudci, uplatnil včas, tj. bezprostředně poté, co skutečnosti ji odůvodňující se mu staly známy. Žalobcem byla námitka nezákonného soudce poprvé vznesena v odvolání proti rozsudku ze dne 2. 5. 2023 (č.l. 1669), o tom, který soudce ve věci rozhoduje musel vědět již od konce roku 2016, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí o předběžném opatření. Námitku vznesl opakovaně v odvolání proti rozhodnutí, které pro něj nebylo příznivé.
82. Odvolací soud neshledal, že by soud I. stupně na věc nahlížel přepjatě formalisticky, ani že by došlo k porušení legitimního očekávání žalobce. Předmětem sporu byla otázka existence či neexistence závazkového právního vztahu mezi účastníky, jako otázka předběžná byla řešena platnost smluv, účastníkům (právně zastoupeným) tedy muselo být jasné, že právě v závislosti na tom, zda budou smlouvy shledány platnými či nikoliv, bude rozhodnuto. Legitimní očekávání žalobce nelze vykládat tak, že jeho žalobě musí být vyhověno, a pokud bude žaloba zamítnuta, je jeho legitimní očekávání porušeno.
83. Pokud žalobce namítal, že soudem I. stupně nebyl poučen podle § 118a o.s.ř., nutno uvést, že rozhodnutí soudu I. stupně ani soudu odvolacího, nestojí na tom, že by žalobce neunesl břemeno tvrzení či břemeno důkazní, poučení dle § 118a o.s.ř. nebylo třeba.
84. S ohledem na všechny shora uvedené důvody byl rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. o věci samé jako věcně správný potvrzen podle ust. § 219 o.s.ř.
85. Soud I. stupně správně, v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., rozhodl o povinnosti v řízení neúspěšného žalobce a vedlejšího účastníka na jeho straně zaplatit úspěšnému žalovanému náklady řízení, jejich výši však nesprávně stanovil, neboť za nahlížení do spisu, což v tomto řízení nebyl úkon nikterak odborně náročný, přiznal odměnu v plné výši dle § 11 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. advokátní tarif (dále také jen a.t.), a nezohlednil, že novela a.t. účinná od 1. 1. 2025 změnila tarifní hodnotu, z níž má být odměna za úkon právní služby vypočtena.
86. Žalovanému náleží na nákladech řízení před soudem I. stupně náhrada ve výši 267 392 Kč, která sestává z následujících položek.
87. Odměna za 13 úkonů právní služby po 5 300 Kč, kdy předmětem řízení byly 3 samostatné nároky, z tarifní hodnoty 105 000 Kč, podle § 11 odst. 1 písm. a), d), g), k), § 9 odst. 3 písm. a), § 12 odst. 3, § 7 bod 5 a.t. ve znění účinném do 31.12.2024, za převzetí věci, za 6 písemných vyjádření k věci (6.12.2016, 13.2.2019, 23.5.2019, 3.9.2019, 31.3.2020, 28.8.2020), za účast u 4 ústních jednání (26.9.2018 – trvalo více než dvě hodiny -2 úkony, 24.5.2019 -trvalo více než dvě hodiny – 2 úkony, 6.9.2019, 3.9.2020 – odv. jednání). Odměna za 13 úkonů právní služby po 2 650 Kč – ½ úkon, podle § 11 odst. 2, 3, § 9 odst. 3 písm. a), § 12 odst. 3, § 7 bod 5 a.t. ve znění účinném do 31.12.2024, za 4 odvolání proti předběžnému opatření (16.12.2016, 11.1.2017, 19.5.2017, 4.7.2017), za návrh na složení jistoty (30.5.2017), za vyjádření k mediaci (19.6.2018), za vyjádření k odvolání proti předběžnému opatření (20.6.2018), za vyjádření k procesnímu návrhu (21.8.2018), za procesní vyjádření (21.2.2019), za 4 nahlížení do spisu (13.6.2018, 6.12.2018, 29.8.2019, 21.8.2020).

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

88. Odměna za 1 úkon právní služby 3 900 Kč, kdy předmětem řízení byly 2 samostatné nároky, z tarifní hodnoty 70 000 Kč, podle § 11 odst. 1 písm. k), § 9 odst. 3 písm. a), § 12 odst. 3, § 7 bod 5 a.t. ve znění účinném do 31.12.2024, za vyjádření k dovolání (10.2.2021).
89. Odměna za 23 úkonů právní služby po 2 500 Kč, kdy předmětem řízení byl jen jeden nárok, z tarifní hodnoty 35 000 Kč, podle § 11 odst. 1 písm. d), g), k), § 9 odst. 3 písm. a), § 7 bod 5 a.t. ve znění účinném do 31.12.2024, za 11 písemných vyjádření ve věci (10.6.2021, 30.7.2021, 30.11.2021, 20.4. a 5.5.2021 – objektivně mohlo být vtěleno do jednoho úkonu, 2.11.2022, 7.11.2022, 7.2.2023, 5.6.2023, 15.12.2023, 15.7.2024, 24.10. a 5.11.2024 – objektivně mohlo být vtěleno do jednoho úkonu), za účast u 12 ústních jednání (11.11.2022, 15.2.2023, 14.9.2023, 28.2.2024 - trvalo více než dvě hodiny -2 úkony, 26.4.2024 - trvalo více než dvě hodiny -2 úkony, 14.8.2024 - trvalo více než čtyři hodiny - 3 úkony, 13.11.2024 - trvalo více než dvě hodiny -2 úkony). Odměna za 8 úkonů právní služby po 1 250 Kč – ½ úkon, podle § 11 odst. 2, 3, § 9 odst. 3 písm. a), § 7 bod 5 a.t. ve znění účinném do 31.12.2024, za 8 nahlížení do spisu (22.7.2021, 7.4.2022, 1.11.2022, 9.2.2023, 7.9.2023, 14.12.2023, 20.2.2024, 19.4.2024).
90. Odměna za 5 úkonů právní služby po 3 700 Kč, z tarifní hodnoty 65 000 Kč, podle § 11 odst. 1 písm. d), g), § 9 odst. 3 písm. a), § 7 bod 5 a.t. ve znění účinném od 1.1.2025, za 3 písemná vyjádření ve věci (6.1.2025, 25.2.2025, 2.5. a 5.5.2025 - objektivně mohlo být vtěleno do jednoho úkonu), za účast u 2 ústních jednání (28.2.2025, 7.5.2025). Odměna za 1 úkon právní služby 1 850 Kč – ½ úkon, podle § 11 odst. 2, 3, § 9 odst. 3 písm. a), § 7 bod 5 a.t. ve znění účinném od 1.1.2025, za nahlížení do spisu (25.2.2025).
91. Celkově na odměnách 195 100 Kč.
92. Pokud žalovaný účtoval úkony právní služby nad rámec úkonů shora vymezených, odvolací soud je neshledal účelně vynaloženými, stejně jako neshledal důvod pro zvýšení odměny dle § 12 odst. 1 a.t., pro mimořádnou obtížnost provedených úkonů.
93. Náklady žalovaného dále tvoří 58 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 a.t. ve znění účinném do 31.12.2024, 6 režijních paušálů po 450 Kč podle § 13 odst. 4 a.t. ve znění účinném od 1.1.2025, náhrada daně z přidané hodnoty z odměny a náhrad podle ust. § 137 odst. 1, 3 o.s.ř. ve výši 45 192 Kč a náhrada 7 000 Kč za žalovaným v průběhu řízení zaplacené soudní poplatky.
94. Částku 267 392 Kč tvoří odměny ve výši 195 100 Kč + paušální náhrady 20 100 Kč + DPH 45 192 Kč + soudní poplatky 7 000 Kč.
95. Výrok o nákladech řízení byl jen co do výše nákladů změněn podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř., jinak jako věcně správný potvrzen podle § 219 o.s.ř.
96. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., jejich náhrada byla přiznána úspěšnému žalovanému. Náklady žalovaného v odvolacím řízení tvoří odměna za dva úkony právní služby z tarifní hodnoty 65 000 Kč, podle ust. § 11 odst. 1 písm. g), k), § 9 odst. 3 písm. a), § 7 bod 5 a.t. ve znění účinném od 1.1.2025, dva režijní paušály po 450 Kč podle § 13 odst. 4 a.t. ve znění účinném od 1.1.2025, náhrada daně z přidané hodnoty z odměny a náhrad podle ust. § 137 odst. 1, 3 o.s.ř. ve výši 1 743 Kč, celkově se jedná o částku 10 043 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 9, ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení, jen za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř.

Praha 27. listopadu 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.

JUDr. Ivana Kotrčová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H.R.